

Віталій Квітка

ПОЕМА ПІВДНЯ
1989-2016

Та, в шумовинні...
Ним мозок запінений.
Подив в вустах і журба.
Що ж ти, дівчино?..
Спливасп клітинами?..
Хто ти, Афіню, така?
Може, з стіни проросла.
Простирадлами.
З мушлі виходячи знов,
Що ж ти стискаєшся?..
Новими пазлами?..
Знов розквітає любов?..
В оці захована.
З променем гаснучим.
Знову заледве жива.
Станеш сатурном.
З борідкою класною.
З скла.

Під старою хатою
Виють степові вітри.
Ти - весь пихатий,
Пихатий всесвіту звуками.
І немає чого сказати -
Витри мене, спогад зітри.
Скрушений увесь став, багатий,
Неначе Чумацька Путь.
Груша стара - акація? -
Ти їй не забудь.
Витягни пальці,
Дивися на і не змигни.

Замкнених скронь
Під землею -
Бач -
Баламуть,
Сни,
Корені-сни.

*Руслану
Смалю, людині
з фотографії*

Колись я перестану дихать, звісно.
Покину душу, разом, тлустим тіла тістом.
Одразу стану любим, а не зненависним.
І принесуть мені тоді назавтра "їсти".

Від мене заберуть й повернуть слово - подих -
Мій погляд з фотографії, мій подив.
Який мене у спілкуванні з вами так підводив
У гарні дні, але частіше - у негоду.

Не гадам буду, стану я колійним джином,
Дістану із кишени джинсів поїзд без упину,
Розкину руки й додатково упаду на спину -
І вас із себе, спогад, скину.

Схожий на моц

Я знаю тебе: ти прийшла.
І, можливо, ніколи не буде.
Я чую в серцевих маслах,
А не на полотнах, що
Серце ще чуле.
Невиразна тінь, скісна
Проходить крізь дощ.
Тінь без плаща
І капелюха -
Схожа на моц.
На ноц -
Яка не настане,
Яка вже є.
І якій пожежею квітнуть.
Солодоц, яку п'є
По схимі самітник.
Соромоц, якої зась -
Як відьми - відчути.
Квітка, колючка хащ,
Повна нудьги й доброти,
Сонця й цикути.
Повна ноги - кожен крок
Десь на метр
Небо д`горі підводить.
З двох кожен пагорбок
Прокочується по тобі - підводою.
З мли - з сну, з передчуття -
Ах, багато їй, як на стінах у мене - цвілі.
Стерта з дум,
Мов асфальтне покриття.
Квіти. Білі.
Тому що чорне - завжди

Пророцтво
Про те,
Як може засяять місяць.
В янголоподібнім –
Біси.
І все! Плащ і дощ!
Невидимий привид
Видимої ностальгії.
Клоччя
Спогаду.

На шпалах

1.
Ця пуста не минеться,
Відколи ти поруч зі мною.
Шукайте не мене -
Того, хто липається - гною.

В набутім - ми всі.
На потім - ми мрії.
Напугтя - дощі
Цей осені, і трохи - вії.

Але їх так мало, Господи!
Немов не було ніколи.
І в небо штовхало досить
Відчуття попереднього ліктя, школи.

2.
Але на шпалах
Слідів не липається.
Коли йдеш з Ірпеня на Київ,

Серце там
Вишкіром
Вовчих зубів на виї.

І ви - не такі, як всі.
Кращих - не буде.
Ви викликаєтеся - звуками з майбутнього, як
такі.
Пішки дійдуть по шпалам прибуду.

3.
В твої кішки - серця нема.
Чи є - у жонах?
Росте, росте надколійна трава -
Душа, перемелена кавою густо у жорнах.

Заварена в завтра
Тисяччу нечутних й невидимих кав -
На тій воді, що йде і іде з аорти -

Пожовкла, неначе осінній,
Якого давно не бачив, став.
Чи станеш корком?

4.
Але скажіть - чи є
Джерело чистої води з-над літа?

Серце чие
Усіма осиками трива, продовжує тремтіти?

І - чи є
Час, чи його повік не буде,
Око, зоря - припада як до кухля - на ніч п`є.
Твоє. І трохи: її захмельничені губи.

Із літа - в осінь

1.
Кургани слів розкидані наверх.
Як небо вранці, загубився їхній почерк.
І хмари в глибині - їх перли.
Мов кимось зібрані для красних, уродливих
дочок.

2.
Хмар жерла, мов гвинтівка снайпера, сягають до
Говерли.
І далі - до дрібних небесних точок.
Вершин, перед якими ця – померла.
Снігами завмираючи у носовий платочок

Весни, якої далеч небо над тобою зжерло.
Ці сні - заплакані сліди із літа в осінь.
І небеса - масні, розбавлені гуашем перла.
Вгорі над ніччю дня уже блукає осінь.

3.
Уже вона лежить. Рожевий вечір, також небеса
заріже осінь.
Наріжник храму, у який впаде сльоза,
здринеться.
І піт, що капає в цемент, повторить: «Досить!»
Підніжком віттаря, накритий кременом кафеля,
минеться.

4.
І, ковдрою укритий з голови до правого коліна,
Чи спатимеш цю ніч? чи будеш жити?
Чи, вийшовши в Холодному Яру з столітнього
поліна
Навзнак впадеш і поруч знак помітиш, жито?

5.
На знак, що літа сон минувся, над курганом
пропливають хмари.
І зрідка, у найглибші ночі, досі чути журавлиний
клекіт.
І їм, що мов навік минають, досі сяють темні
сизі.
Середночі, неначе тиха ніжність, їх душевний
рекет.

6.
Мов гра у крикет, осінь - м`яч душі летить
чомусь наверх.
І мов склепіння, сну скрегочуть в крові згустки.
А ті, живі і мертві, що всю ніч понад курганом
горло дерли,

Мов у клубок згортаються - у власну, мов гадюча шкіра, душу.

Золоті руна

Ізнов пію небес очима прохолодні струни.
І знов зоря зі мною раз у раз зжмурнеться.
Ізнову поглядом перевертаю руна
Світлішого - ні, золотішого! – аніж у мене серця.

Помаранчевий тигр

Був дощ, а потім сребром взялося.
Вночі був день, і теж життя ясніло.
Хоч не сивіє, але тлін мого волосся
Десь на землі розкиданий - вітає тіло.

Чужих пісень нитки розкидані як крапки.
Слів радісні витки сягають в космос.
Ти не живеш, але страждаєш раптом.
Не помічаючи, як жовтий тигр крадеться
зоопарком - осінь.

Не помічаючи, як сниться мені дух морозний.
І мармурова далеч снігу – завтра.
Запахне іній, інесем запахнуть кози,
Хрещатику ранкові авта.

І скільки б із жагою не дивились очі.
І скільки б не свердлили небо з его ранча.
Не довщі, а коротщі, як моє волосся, ночі
Стрибають і стрибають в душу тигром з
помаранча.

І зорі - їхні кігтики - сягають глибше й глибше.
Й колодязем отрим пірнають в безкінечність
мозку.
Немов вино, жовтавий, багрянничний тигр
Все хлібче - кістка в кістку, дошка в дошку.

І вже цвяхів не треба. Забивають в палю
Тебе ці дні плогоаві й романтичні.
І ти, не знаючи коли, залишиш залю.
Й як тигр - осінній сам стаєш, пластичний.

Святість розлуки

Як спадщину - надвечір і на ніч -
Кладу я голову в твої дбайливі руки.
Свій розум - непотрібну і безумну річ.
Усі чудові, з неї що виходять, дивовижні звуки.

Душі незгасний промінь, що горить.
Невчасний племін, що - мов дівчина, у розпачі
ламає руки.
Щасливу, що життям зоветься, мить.
І квітку серця, що упала, мов свіча, зі святістю
розлуки.

Й тікає лугом, безіменним наче, божевільний
плут.

А слід ріллі за кроками твоїми наче стрічка у
волоссі, прапор на Рейхстазі, в'ється.
І мов розбитий глечик, просто неба плаче
гостроплечий, як арктична крига, друг.
І самота. Ізнов. Й безвітряний, лисий степ. І вечір.

Наступний холод, і наступний серця жар.
Підступний молот скелю в грудях, мов
письменник, крає.
І світиться надіями над іншими Стожар.
В тобі ж, як молоко вовчиці поза Римом, Стікс
стікає.

І як стискає серце неймовірний долі щем,
Щезає й хвіст тебе, мальований мов літаком на
тлі небеснім.
І твіст звучить, і опадають залишки поем
Вкривалом дощовим - в наступні весни.

Як схований у кригу криголам,
Якому вже несила плечі вод нести і вітру,
Крізь щілини життя проштовхуєшся – сам,
Із іменем, що чорне, наче хрест - самітник.

Самотність справді б'є ключами догори,
Вони у площі синій двері відмикають.
Лиш краплі самоти - окремі, наче залишки
смоли,
Гарячі, знову в тебе потрапляють.

Над Везувієм

Над Везувієм тихо, від куряви хмарно і кроки
рахає безумство.
Понад стихлі акорди крізь клавіші моря
поранена либідь плаве.
Чути крики розумні крізь товщу води. Запах
морфію.
І не видно крізь памороч простору боргу - ні хто
б віддавав, ні - кому і куди,

І ніхто не насипле уже в філіжанку зерна, що із
виду подібне було на фашизм, як отрута.
Не повернуться жорна, щоб завтрашній блин
розмолоти, не пада поцілена пострілом срна.
На тарелі слуга не несе порося, виноград й
молоко, у якому оливню налита цикута.
І патрицій свою невгамовну жагу не вгамує із
нею до дна.

Тіні зими

Тіні зими. Наче порвані шви ниви.
Неси мені, неси мені сни про милу, про неї.
Ти ж, зимо, така самотня, такі чарні горизонталі.
Танучи, скажи мені слово й про мої, про мої
почуття печальні.

Сьогодні місяць вгорі немов олов'яний,
Тихо кивнув мені й мисль заховав, думку поніс
собі далі,
Втратився зміст почуття й слово саме по собі
зробилося чарним.
Падають тінями - криві-криві, й вранці білі
встають горизонталі.
Далі тільки сни, мрії, тільки безвітряність в полі.
Зорі вночі опускаються небом низьким поволі,
поволі
Тіні зими. Де вона зараз спить, де замерзає?..
Ранок розверзнувся далі, далі піна його лягає
врочиство.
Співи чисті, дзвінки, голосні за голосними,
чутливі хмари.
Нас почуття обминає нивами, нивами, білими
простирадлами.
Ранок. Зима. Тільки крук щасливо крила свої
розгортає й згортає.
Нами ж рухають тільки гортанні звуки -
В звуках і в повітрі гучному й тіні немає про
Наше Кохання.
Ах, значить немає. Хвилі білих горизонталей.

Лицар

Спів янголів розцвів на жовтих й на зелено-синіх
гранях папороти.
Сьогодні я втрачаю майже все і вже не сильно
кваплюся.
Горить вгорі мечами, рухає плечима сонце, що і
мною майже вже забуде.
І, дивно, досі ще палає моє серце в цьому полі
жовтому, немов отрута...

Прийшов, упав і вже вмирає в косах світла
жовтень.
Ляга на зброю поруч мене часом чорне і
червоне світло довго-довго.
У шоломі рудому спить душа, і мисль і мозок
жовкнуть.
На грудях в мене грає вітер й часом трохи діти -
І раптом й діти, й вітер мовкнуть...

Нема нікого, тільки тіло: довге і холодне.
Я довго-довго поступово переходив в вічність.
І все ж таки болять кістки та шарудять на радість
дітям (дуже якимось ловко)
І дуже гарні звуки та дими до мене часом
прибиває як до скелі вітер...

Тепер мені не сумно, ні про що не мрію.
Кохати вже не вмію й вже, на жаль, не можу лити
кров ворожу.
Не можеш лити сліз, моя прекрасна дамо, й ти
так довго, як лежу я, вічно.
Я впав на поле, і одразу, пам'ятаю, впали віти
світла нові, -
Був ранок, в ту хвилину з тебе впала в воду вія...

На гранях папороти щось смішне й образливе
побачив...
І дощ пішов, якісь ще невідомі кроки в вічність,
в невідомість...
Й мені здалося, коли падав, що моє обличчя
вперше плаче,
В усякім разі, все воно тремтіло й щось текло по
ньому...

...А потім, вранці, знову потекли гарячі тіні
світла.
Я зрозумів, безсонний, почалася попередня
невідомість.
Коли підняв я руки, замість них побачив квіти
(може, папоротей).
Підняв ще вище потім і, здалося, злився з
світлом, з світом.
Піднявся, і вже Привидом повільно йшов
додому.

Моя сім'я — мати-земля.
Птахів лин
Сумний.
Що у водах Дніпра
Загубивсь десь
Лин.
Клин
Викошених трав.
Безмір,
Що з обрієм стрівся
Цнотливих отав.
Солов'їних октав
Нічний блокнот.
Дим густий,
Що залишає рот —
Ніби пароплав
Чи зруйнований,
Коли розсипається,
Цегельний завод.
Дощ,
Що з небес
Ніагарськими
Крилами
На лисину
Спустився
Ось.
Лось,
Із пораненим стегном,
Що смажиться
За екрану вікном.
Те, що було
І сьогодні, і вчора.
Що полотном
Вкриває печери людей —
Дзеркалом їх відіб'є,
Образом їхнім,
Довіки стане
Їх руном,
Зідраним з них
Самих —

З м'язів,
Плечей,
З усіх речей.
Все, що у світі тече.
Тане, стає
Битим склом.
Журних сердець.
Плине над ними
І небо, й Отець.
Герць
Берегів
Непобережених душ.
Твого лиця,
Оспівати якого
Вже не можна,
Душ.
Тиша.
Незворушна.

Середина літа

Зимно, зимно так.
Хоч середина літа.
Хоч учора ще цвів маяк,
Фіолетових зір будяка не зустріти.
Лиш простягає руки свої в тепер
Благодатне тепле.
І неба пальці тому
Такі літеплі.
У тліючу блакить
Сталевої
Синьої з жовтим долоні
Сходить зоря –
Українська мить,
Сьогодні.
Піде від неї череда.
Попід хатами збереться неквапом.
Остання спека літа, самотня й руда,
Пірнає в серце своїм соковитим гаком.
І ти востаннє – вперше немов, проведеш
В сніні осені зелень набряклу – літо.
І українкою, що заблукала короною, тчеш
Нитку долі, під пальцями
Фортеціанно вони тремтітимуть.
А ти візьми і подовж
Неможливо довгий
Й, можливо, кущий ранок.
Чорно-білих клавіш
Запікається корж.
Духмяний, сонцем ляга на ганок.
Усмішка щаслива –
Як пирію її, як у циган колись глини,
Повно.
Розвиднилось
До половини...

Непримиримий князь Ігор

1.
На невинному до кінця тілі матері землі
Я бачу привиди
Привиди ці видаються мені сумні

Час від часу повертаючи голову
Бачу подібні кругом до моїх днів дні,
Баптою танка,
Й не боюсь нічого

Все ще б'є по губам моїм прибії
(Від прибою того віддаляються зорі вдалині)
Як прийдеться...

Прийшлося по голові,
Бапті танка.
В бапті танка спочивають, натягнувши одіяла
поручик
Й голова війни.
І роса вдалеч пише милій листи.
Я пишу теж пишу тобі листа тобі дорога
Ярославно

Чи чуєш ти? тільки в голову б'є сеча
І, відчайдушно звичайно, місяць
Пропливаючи в небесах
Пише милій листи поправляє причал
І поправши все
За виправлення прибою взявсь

Й затремтіли прибори...

2.
Член мій дихає...
За сигналом сигнал
Посилає пора настала
Вкрила галич поле

Вкрила галич поле
Кізяки -- бур'яни, із відстійника повіяло теплим
Запахом мли-бузини
Розпустились квіти над степом

Сонце плаваючи як приціл
Зайшло за скирти
В прокуреному приміщенні татарви
Запентались бузкові криві мечі фати
Тамада піднявся з-за столу
Прозвучав половецький мотив за стіною --
Будівельники щільно, зодчі, мла до мли
Приганяли цеглинку до цеглин (хмарин)

3.
Цар піднявся з-за столу "курли-курли"
"Гам, далеко за стогами степи
А за ними чого доброго м'які скирти,
Зрозуміла?.." - "Курли-курли!"

4.
У той час ярославно далеко були з тобою ми
(Ми з тобою)
Я готувався в похід не сумніваючись ні в чому
Володимир - зблід!

...Паволокою закрило сонце з передмість
Ще зганяли худобу то червонів

То чорнів ліс
То зривало з горла куполів спів
То блукала земля то маячила в даліні
...А мій член стояв й розуміючи посміхався вві
сні
Ярославно

5.
За штани їм за яйця чіплялись дні
І все-таки вони йшли разом з перекоти-поле
навісні
Сіримми вовками від долин до долин
Й інколи прикидались вірними
Полканами

...Я ж знявши хреста перехрестивсь
І к хуям послав їх але
Коротко поголившись
Взявши квітку до руки
І дитину взявши на руки
Символ щастя
Пішов на них.

6.
Галич вкрила поле...
"Хуї" з веслом
На плечі, проминули кордони, й - диво - минули
дні
Весла прийняли за лопату
Сонце усміхнулось пихато
Й усміхнулось минуле...

В курені,
Заплакало кілька половецьких дів
І, вхопивши батьків за штани вище колін,
Заридало.

В курені,
Наскрізь прокурений Київ виднівся
На гадальному відрі, Витаїв, Черніїв
Й зганяючи до центру далеко розкидані береги
Русі, --
Майбутній (в майбутньому) Кривий Ріг,
відадений Крим.
...На дні, "Курли-курли", Кам'янець і Львів, ...ів,
...ів.

7.
Мама Таті листа прислав: "Знаєш милий, мо' --
ти зовсім не яничар?.."
"Бля... бля... бля..." -- "Курва-Тамара, курли Муса,
Подай колчедан!.."
"Нам
Підкориться Магадан, татарва, мошкара, грязь її
блядь, Мишко,
Подавай колчан" Ігор-князь...

"Я взивав, туди, вдалеч, де блука твій,
притоптаний кіньми, син
Та хіба алах...
Нам нізя виходить поспішно на них, Курбаша"

"Із усіх знамень найпевніше попереджає нас,
Нам не можна йти на них, мій улюблений
Князь..."

В Новгороді сурми сурмлять
І в Путівлі стяги стоять
Вирушає в дорогу любий
Князь
Із обох боків дороги, розсипавшись, золотом
Впала грязь, -
На неходжені досі тропи-доріжки, змахнувши
крилом упала грязь.

8.
Та хіба слуха миле дитя...
Та ще, уявіть, коли яйця щемлять
(Коли мати його була, уявіть, напевно Блядь...)

Ні, не слухає миле дитя.
Тому - сірий вовк, галич, ворон-злодій землю
вкрива.
Й найпечальніше - печаль, ти і я... Найогидніше
- не пророк, а -
Ти і я, від яких, засоромившись, відвернувся
Бог...

9.
...Й порожніє ця думка остання моя,
Порожніє як неозорі що оточують вірш поля,
Порожніє й за нею не видно землі
(Де Князь-Ігор покинув кості сумні),
Час від часу лиш проминаючи в полях
Крізь межу двох, трьох тисячоліть,
За якими, кажуть, простерлись невідомість
Й крах, й знову, мовби повні міхи вина,
Вона знов повертається білою вороною
Аполлона, й на плече сіда...

Й знов кривавиться за бідною бідом,
За пророцтвом пророцтва
Поверта й пада - душа
Ястребом в стада,
Щоб криваву жертву віднести
Назад, впавши в небеса,
Сіда...

Я не знаю, скільки ще на світі верст ходити.
І губами до небес торкатись, і жагуче пити
Поглядом росу ранкову і чудове надвечір'я.
Скільки ще скубти очима біле птиці неба пір'я...

І радіти скільки усмішкам дітей, словам похилих.
Скільки бути злодієм для когось, стільки –
милим.
Скільки любе серце заколисувати словами і
додому
Скільки ще ногам моїм нести вродливу тіла
втому...

І напастей, радощів і зрад спіткати...

І покласти голову на рук пробиті лати.
І латати серце, віршем розривати душі.
І блідіпати, немов настала смерть у мушлі.

З дна морського – визволений? Із хреста
ізнятий?
Ні, акацієвий хмиз, потягтий.

Із темряви на світло твоя правда, о небо, вийде!
І хирляві де віти не тримають зір улітку,
Вони попадають, наб'ють серця,
Поналивають в душу більше світла.

І не помітно стає значна невдача.
Учора в межинеббі довелось лише марніти.
Та небо справді ближча з кожним днем. І качур
Зорі спускається у ріку душ, щоб скніти.

Запечені в роках

Вдивляючись у полумиска глибину,
Розгледівши усередині мис і рифи,
Під саму суть, що глиною захована, пірну,
Помітно далі, аніж батьківщина щойно з'їденого
рису.

Під цим вкривалом з глини щось... Скоринка
молока.
Вітри губасті, як актори, басові гітари струни.
Каміння посестра запечена в роках.
В очах моїх її колхідські руна.

Гортаючись, реве ганчарський диск.
Мов нерв тремтить в вітрилах. Руки.
І кола танцю. І води триває писк.
Поліна - в пічку. Плоть із глини. Рухи.

Але вдивляючись у вироби із глин,
Мов археологи, ми передчасно спінемо мозком.
У чашці з кавою є лик. Хвилини.
Які триваємо, упершись в напис з воску.

Як кістки,
Його зорі підтримують.
Моє небо – залишки Риму,
Оперного співака
Порвані зв'язки.
Ні, без опери.
Гасне. Згасло.

Світла схима
Чи темні схима.
Присутності і відсутності
Туск.
Хрускіт.
Нечутні, з слонової кістки
Спати зорі лягли до ліжка,
У пустку.

Зорей повна-повнісінька діжка.
Ока, серця – тиша, пусто.
Ах, сягайте,
Кістки, швидше
Того туску.
Найймо нішу
Засоромлених,
Зболених,
Серцем вбогих
Тяжко страждущих
Душ.

Придивіться:
Жовті цитрини
Молока вгорі
Повні.
Нумо драбини –
Нум набрати небесних груш!
...Та заплакали зорі.
І очі пили той небесний душ.
Тільки падали-падали
Зорі-кістки –
Мені в пелену –
Більш не було куди.
І стояли ряди –
Трунок шани солодкий –
Туди й сюди
У щелепах зубів,
Що розтануть.
І вічно нев'яжучих
Завтр
Ранок.

Випаде роса –
За шість годин
Буду я не сам
І не таким.

Більшим десь на чверть.
Хоч не росте коса,
Буде моя смерть
Шляхом в небеса.

Буде путь моя,
Швидкоплинний лет,
Наче мед роям,
Мовби плед.

Як мене покрес
Земляний настил,
Аж по саму шию,
Я вберусь в мастил

Ніжні береги,
В пахоші.
А роса з трави –
Кашищем.

Ховають долоні пізнього вечора.
Над гаванню тихого сну нависає шторм.

А небо, світле лице, що деревами понівечене,
Усе ж усміхається рибама у океанах,
Покірно за обрій йдучи на корм.

Таке однакове, таке усе прекрасне.
І ніч, що пропливала вчора в небесах.
І півень вранішній. І дощ. І сонце ясне.
І світло юності, що ще горить в очах.

Медовий клеїт

Око так напилосся із неба, що стало одразу
ситцем.
Втомлені плечі зігнули коліна донизу враз.
Я набрав, як води, до руки запашних
чорнобривців
І у душу полився медовий їх клеїт, немовби
небесний джаз.

І не стало одразу доріг до омріяних дальніх
зорей –
Від цілунку у запах зникає швидкість і світла
відстань.
Від з'єднання із заходом щукою щухне і спати
лягає море
І душі кораблі в нім знаходять жадану, жагучу
пристань.

За кутом чи за рогом.
Де шини в асфальт тертя.
Мука, яка назвалась «Життя»
За порогом...

Де марив козацький кіш
Тим, що хліб і до хліба – у серце ніж.
Не боїться kota і дивує співом
Соловей. І сльота. І сіном

Ніздрі повні набивши, запах і дрімає віл,
А прекрасна країна лежить навпіл
У руїнах.

І ночами сниться: усе гаразд
Усього в подостатку в хліву у газд
І...нема: ні війни, ні ангіни.

Згасаючий чад

Простір зіпсутий, пробитий м'яч.
Повен, неначе різдвяний мішок, невдач
Світ сьогоденних - та з ними не він,
А чомусь лише ти ночуєш.

Човен. Над тлом замерзаючої ріки.
Дивишся. Блимання на свічаді.
Непогамовні, товчуться, мов кури, віки
У допотопному сонця, в згасаючій чаді.

І сила, і життя - все осторонь іде.
Злипаються і без дощу самі в собі зіниці.
Й не видно на вкривалі земляному вже ніде
Слідів, залишених щомиті, що розтанули як
птиці

На тлі мінливих хмар й повноти синяви.
На склі, з літама, що стікають швидше часу,
проминає
Життя – сторінки, понівечені дощем журби,
Життя, якого той, який у нім живе, не знає.

Хата

...Ще: до доброго імені
Треба добрий запах.
І потрібні ліки,
Коли із душі капать
Почина – тоді кіт
Покладе свою горду лапу –
Волохатий свій клопоть.
І як лапи, сьогодні
Пухнасте також небо.
Воно біле, як біла білка
І трохи рябе, як потреба
Проскакати полями конем
Чи в авто промчатись
Над обривом –
Вже закінчившись,
Знову початись, -
Відстрілявши – усі в молоко –
Життя патрони.
Час настане ставати
Іншим – тронним,
Наче заля царів.
І знову, як сніг
Лапата доля,
В небеса полетівши,
Опиниться в решті долі, -
І ти будеш, як завше,
Ізнов не таким, як інші.
І писатимеш тихі,
Цілюші свої,
Волохаті як кішка вірші,
І не будуть вони за прозу,
За долю людськую гірші –
Просто інші.
Просто стануть
Ясними чуття,
Як розвидниться нове небо,
Просто йтимеш
І йтимеш дощами
Завжди лиш куди треба,
І на катері, станеться,
Раптом злетити в небуття
Через майже немислиме,
Майже нечутне води тертя.

Волохате небо, волохате –
Але ти ніколи
Не вернешся в свою хату.

Честь

Голубим рушником своїм, голубим
Доторкнись до душі моєї, цілющий лист!
І не будь великим, небо, не будь малим –
Будь як спалений в сонці хмиз.

Щоб тобі я щось міг розповісти,
Щоб про щось тобі міг нагадати -
Як далеко-далеко до тебе йти,
Як приємно в присутності твоєї стоять.

Ностальгія

На веранді не включено радіо.
Не запахне уже ніколи бабусин суп.
Ще качки килимок травички не гадять.
І труба не торкнулась вранішніх й сонних губ.

Не блукала душа в ностальжі похоронної міді.
Не спускались з гори голови інфаркт та спогад.
Із далекого Криму тітка уже нам не возить мідій.
Ностальгія: пригадуєм любий нам війська
чужого чобіт.

Долинає до пам'яті смак у борщу, мов «Титанію»,
лавра.
І пелюстки його ж у фасадах Кривого Рогу.
Щука з сну, телебачення - люте тремтіння
ревнивого мавра.
Словом все, чим були, коли вчили мову.

На Півдні

I.

1. Крик

Третій місяць крик мовби тримає моє життя.
Третій день сонце й півень не спускаються
Швами моєї волосяниці, з руки
Не підіймаються. За скиртами
Третій день люди, фавни, атланти, покинувши
небеса
Не вертаються, підтримують одне одного
словами.
І звучать на відстані – там, де,
Там, де зрайки відторгнутої
Слабким організмом їжі
Тримає роса –
Сонце на світанні,
Голоси людей, що моляться.
І шипить насторожено змією із трави,
І гелгоче гусами, пробираючись
Поміж камінцями, над вечірнім джерелом,
Роздираючи одяг, розриваючи серця
«Через кого, із яких причин і як
Спустошена наша земля?..»
А здаля
Лиш зорі вглибині, земля-
Людина на стерні. Разом з зорями
Відвойовує Інгулець
В глибині небес

У темряві шматки землі...
(Вслід за ним – Донець...)

Ріки русу косу землі
За її межі в'ють...
Ріки випивають насправді
Смагляві обличчя,
Омиваючи їх в дзеркалах
Терпкого як вино, судомного, істеричного,
Заспокійливого і оманливого часу-падолисту.

Третій місяць спирт утримує моє життя.
Третій день і третю ніч.
Вітри смерті коротке моє волосся в'ють,
Невблаганним каменем
Лягаючи на серце.
Третій тиждень.

2. Альбатрос

Драстуй, мене очарувавши земля!
Драстуй. Це ти. А це я.
Це на тобі абрикоси,
Гостроверхі дерева.
Цвітуть,
Обриваючи свою путь,
Свою путь у майбутнє – крила.

Кожним обрисом керує весло на обрії.
Абрикоси повільно несуть,
Перебиваючи жовтень,
В кожному дні жовті вибиті ями очей. Очі очей –
Долоні – вперед над степом.
Листопад.
Й за ним
Витерті піджаки, легке
Дихання коноплі,
Квіти й що покинуті
Поцілунки над безоднею –
Душа
Як дно ріки!
Потерть. Поріч.
Пальці
Вперед над степом.
Крик, що переходить в гарчання
Не порятованого немовляти, -

При падінні з мотоцикла
В виноградних лозах
Скручених м'язів H₂O
Застигає серце, -

Застигає сніп в імлі.
В імлі, що звалася пам'яттю,
Застигає, паморочиться в голові,
Випливає Час збирати абрикоси.
Повітря – легке, наче дихання шин – донизу
Натруджені сплетені віти підносять. До губ
Чорний Аїд в потертому піджаці
(Мжчить над Стіксом кривавий дощ)
Підносить свіжий мозок
Мотоцикліста. Знову

Крилатий цілунок йому услід
Посилає Бог. Вахх, блюючи,
Над труною з соснових,
Витертих сонцем дощок
Перевертається: з боку на бік.
Небо
На мигть звужується в зіниці,
Довшає. Вісник
Знову, клеочучи мов ріжок, в такт,
Що відбуваються й не відбуваються крокам
Перетворюється на альбатроса. Мов гість
На поверхні вибіленого полотна. Безмеж

3. Хребтом шугали

Кола замкнулись.
Коловерт, злетівши над дахом,
Ударив в борщ
(Скалки розбитої тарілки
Майнули в матері по лицю,
Рубонули в губи і в шию,
Сягаючи вниз ще глибше –
Хребтом, обриваючи той,
Що не встиг ще початися крик:
Батько, що вийшов з хати
На різко-неправильний звук
Ще не бачить вінку борщу в волоссі,
Мозок на ручці коловороту
Вирива з нього
Що глибоко лежав звук,
І летить
Разом з душею).

Одним словом, кола – повітря і речей –
Замкнулись.
Божественний мозок.
Мозк.
Товща води над площею.
Небо.
Довшає.

Змінюючи обриси, мапа;
І трон галицького короля;
І обрії.

Павутина на зорі,
Стілець біля цвинтаря на стерні. І голоблі - тієї,
Що врізається в ранок відтятої голови – цього
Простору, що переплетений з часом,
Кілька народжень.
Несподіване виринання епізодів
Першої – і потім другої і третьої, безперервної –
З воєн.
Накладаючись на тривання Трипілля.

Вгорі
Просинаючись, вітри збивають, зіштовхують
Одне одного. Південь.
Крики півня. Півня, місяця
І скіфської вази стрітіння, -
«Здрастуй, мене очарувавши земля!
Здрастуй! Це ти! А це я!»

Піднебіння
З вуст Господа
Приймає слова.
Вириваючи тіні,
Вириваючи між могилами
Зайве листя
Й, приголюблене вітром, коріння.
Ніч.

4. Хвиля

Над курганами замикається земля.
Над курганами в небі залишається
Земля, - небо довжачи. Тебе.
В гаю пісня солов'я –
«Плужник, антонич, довгич, нечипоренко
І комаров» - хвиля
По хвилі собі промовляє земля,
Чорна, мов рілля.
І розмовляє з собою коло:
Коло руйн і галицький трон, князь
Сіверський – здогадки історії,
Що ще шумить і – конопля в твоїх зубах...
У зубах спостерігача

5. Плече до плеча

Ніч:
«Пишномовних ми народжуємо,
Плече до плеча, голівка до голови
І стегно до стегна - колами». –
«Здрастуй, моя земля, як твоє ім'я?»
Над дорогами

6. Дзеркало

Чи то запорошеними, чи то
Заплідненими снігами біжучи.
Чи то
День перейшов у ніч, чи то
Темним боком до ночі наблизилася
Ваша мама-земля,
Чи то гарцює на мапі, подразнюючи уяву

Вбита, вкинута в один надмірний океан Земля.
Чи то Січ, виповзаючи зі шкіри сну
Повторює історію – мов Час –
Зблиснув зубами і заснув! –
Давно завчену приказку просторів
(І навіть – одного з них).

Просторів мріння здалеку.
Мріння речей зблизька.
Слизька, суто людська,
Як сребро,
Мила і приваблива
Алітерація бороданя, що
В наскрізному дощі вимальовується – довгих,
хрипких,
Терпких мов вино –
Перерваних спогадів казка.

7. Випари

Виринаючи тіні – оспівують.

«Ми

Поглинаємо землю, князю
Даниле, в напрямку далеких
Гаїв, князю».
Підіймаючись птицями зі щогл, з ракет –
Випаром зорі – давнє,
Те, що не повернути на землю. Вслід
Падає зрубане на шибеницю
Дерево, падає кат
Як стародавній танк
Обриваючись з кручі озера;
З сльозами на очах,
З сумом стародавнім,
З сумними й тужними
Й зворохобленими очима
Повна богів
Підіймається ріка,
Ріка-ніч. Сніг.
Як шаль: подекуди на степах.

«Гречка. Скоро буде гречка» -
Сніжно-білий привид – місяць на небі.

На невідвойованих тобою степах
Мапою мап
Стародавнє:
В далечі – вогники. Людина насторожено
Б'є ребром руки в цей бік.
І, зачепившись ребром за ребро вогню,
Перевертається в вічному сні життя
На бік – мов пашлик – у полум'ї і вже
Під колесами наших ніг
Прокочується кулька Землі.
Повільно. Порох,
Мов осад на дні пляшки,
Мов запалення у непомірно сухому тілі
Відповідає дріботінню
Пляшок у барі,
Дріботінню ніжок
Бруківкою поспішних
Кроків південним містом.
На не наповнених Місяцем степах
Мапою мап
Стародавнє
Таке саме,
Як і ми.
Не змінване стародавнє.

Диха.

П.

1. Перегуки

Здалеку гуркочуть телеграфні, окутані
Степом, дроти. Про видиме і не видиме
Кожен розмірковує. Час
Нас об'єднує, час нас роз'єднує знову,
Ми – ті сліпі деталі у тілі цього дня
І цієї ж землі. Кожна мить дедалі
Усе більш кожна.
Усе більш тождна.
«1» відповідає «1».

Відповідають телеграфні дроти,
Рухаючись за силуетом жінки: «Окутані степом
Ми є Південь...» І далі,
Далі, що оточують ребра планети,
Від нас – флюгер, море і цегла, ховрах,
Міста і люди, мрії на хвилях повітря,
Човен Дніпром, що подовжує час, погляди –
погляди-далі –
Далі відходять від нас в усі боки. Й до нас.

2. Звідти

Потяг відкочується, мов кобила в герці, боком. І
ми
Говоримо про найперше. Ми, жителі Півдня,
говоримо
Про вічне, говоримо про те, що найбільше
Вивчили – знаємо ліпше від мешканців
Інших країв безграничних;
Тому що не відвертаємо погляду Звідти
Й на одну мить. Ми, поема Півдня,
Рухаючись за силуетом жінки,
Що народжує нас
Говоримо перш за все про найліпше,
Що міститься в собі
Й продовжує далі від себе,
Мовби скрижалі простору,
Будь-яку мить...
Ми говоримо про непевне.
Оскільки –
Очима нашими – мовить хіть,
Мова і мова мов наших
(Не реагуючи на біль втрати)
Поступово
Все починає знову:
Все починає розмову – з одного,
Потім переходить на інше,
Раптово закінчується.
Ми говоримо про зорі.
- Молоко космосу третєся в макітрі,
Далечі його потім товчуть у ступі. –
Але й
Над нами, як й над іншими,
Панує все та ж: Ніч.

3. Палуба

Саме тому ми не говоримо про ліхтарі.
Ми не говоримо про біль, що нас оточує,
Мов чорнувата завіса часу для відпочинку.
Ми не говоримо про луки і поля.
Про жалісливі – на, при кінці лету - розлуки
Ми маємо уяву значно більш простішу,
Вона, відпливши вже, на палубах наших
Кораблів.
Зігнані докупі збиранням врожаю
Більше
Ми знаємо про зорі – такі, які вони є, самі в собі
–
Світ від зорі до зорі
Належить нам (махновське «і тільки!»)
Тільки нам не належить

Місяць, раптово що прокинулась ніч, плечі
Товаришів, що зігнані докупі збиранням
врожаю і лікті
Подрути. Ми – одні,
Самі
Крокуємо
Самотньо Чумацьким шлемо привіт, -
«О-хо-хо-хо! Ще не скоро навіть жнива,
І природа така збагачена, повна, нова,
Німа, набридлива і не нова; стара, Іване,
Під цим червневим небом!» -
«Еге ж! Не кажи! Думка ця не нова. Дивна.
Багато рослин налилося.
Особливо, злаки пшениці», -
Отираючи піт, що подібний до
Розчавлених мурашок на рупці, повній землі.
Вгорі
Пролітає пташка, дві-три пташки.
Кілька пташок вже нічних.
Рідні, рідкісні пташки. «Навіть
Солома не пахне» -«Спати
Лягаймо,
Годі вже!» -
«Годі вже» в повітрі.
Годі вже-е! – поїд крилом пташки, що
розганяється –
Годі вже-е-е-е! –
Ніч.
Постаті - то є
Збиті докупі двоє –
То є –
Розкидані в полі,
На палубі...

4. Хребет

Між тим,
Кожен
Мозок ящірки лугової розмірковує про видиме і
не видиме.
Бачене і не бачене нею – переплелись.
Лише одне продовжує існувати в нас безумовно
–
Як вим'я – плодоносне або ні в корови – снувати
золотоносно –
Золоточола, золоторебра,
Золотокоса
Ніч жнивування. Також

Слово, промовлене
Недвозначно в момент дійства обжинку,
Що є
Флірт неоднозначний
З землею,
Призначеною: для відпочинку, для опирання
Палицею під час ходи, рукою, для
Оперування цінами на
Плодоносні місця –
Для змагання за частини її тіла – врешті
Для тихого прощання
Під час
Птахоподібного стрибку в озеро

З однієї із-поміж її грудей.
Відвертого. Відчайдушного.
Після якого
В Вічності залишаються - лише краплі.
Піску. З – найвищої скелі.

5. Полотно/ряднинка

І от свічі відверті несе
Господь, з далекого світу
(З лівого, з правого боку – плечі душ). Вже
На них покладено меч –
Огняно-холодного подорожника!
Вже – кволі – поволі вкривають квіти густим
рядном.
Ноги (утопленика), бюст і плечі (мотоцикліста)
На залізничнім переїзді
Ніч випускає з своїх тенет.
Спека – прохолода – відірваність від світу –
насолода.
Життя і смерть вже однакові абсолютно, рівні
В полі.

6. Ожилі

Повертаючи деякі предмети, тіні до життя
«Абсолют»-горілка
Відкорковується повільною і млявою, як смерть,
рукою.
І – поволі – ключі, що починають пролітати,
Ковзаючи над землею
Ось цього поля
Й над добою
Все щільніш притискають і все більш напевне
У – від ночі –усе-таки ще прохолодну землю
Ключиці напівмертвого – від спеки, життя і
запаху трави –
Пастуха на межі (розминувшись з ключами
птахів нічних).

Ніч якогось трапляння

У виломі стіни нездалий шарм.
Палкі прихильниці декору прагнуть лілій.
Троянд і винограду, і кружання пар.
А я, як і раніше, прагну ліній.

Я прагну прати глибину
Ковша, яким наавтра в ніч світило звисне.
І пити з нього, і губить слину,
Й чекати, доки соловей із серцевини гаю свисне.

І привітає той, що не зродився досі день.
І день, якому вже ніяк не статсья.
Й завмерти б разом у вінку пісень,
Які нікому і ніколи не насняться!

З нічого у нікуди заведе стежа.
І, як межа, вона відділить стінки серця.
Й як в стінку м'яч, удариться сльоза,
Й щоку пошкряба при падінні та, що з перцем.

А та, що з серцем, знов погляне в мене - з гір
униз.
І зір її в кімнаті видряпає зручність – крісло.
І я, який між небом, нею і землею в часі вис,
Губами в власні зуби впруса, щось промовляю
стисло

І нерозбірливо, немов уже пірнув у сон,
Немов в декорі не розгледів кліток пледу.
Убік я щось промовляю жінці в унісон
Й вкладуся біля крісла, зручно одягнувши наніч
кеди.

Куди веде ця ніч - не знаю я.
Вона пірна у щось, в кудись. І я, мов ніж,
пірнаю.
Люблю я лінії. Які не впізнаю. Яких не пам'ятаю
дна.
Вона мене, а я її. Не знав, не пам'ятаю.

Ніч на 48-ому році

Я вертаюся на 48-ому
Році життя
З глибини
Міста,
Відкинутого від моєї оселі вдалеч.
До далекого дому
По нерівній, горбистій дорозі
Вертаюсь я. Й враження -
Десь загубився в степах. І моєму розуму,
Виявляється, в голові -
Не тільки ногам в черевиках -
Нині, гадаю, тісно надзвичайно.
Я вертаюся - босий -
Півполя якогось,
Удень достоту
Знайомого, обминаючи.
Я вертаюся - мовби
Вертаючись
Кудись далі,
Мовби перевіряючи.
І, скажіть, із чого
Зліплений я, якщо
Налилися болем коліна і голова -
І темніє, темніє обрій -
Все невчасно так
Відбувається -
Мов нерви в жнива
Шлях на муку небесних ангелів
Усе більш скидається.

Нетісними шляхами -
Широкими, мовби
З української пісні! Кольорами
Людина останніми ще можливими
Переливається. Мовби котиться.
Полям. Все більш скидається
Непряма хода,
Нерівна хода,
Непостійна хода

На відхід
У віковічну спену
Відомого артиста!

Я вертаюся. Ти бач!
Задурманена голова. І, мов
Маятник, щелепа
Опустилася в посмішці прямовисно.
Із далеких світів, з далечі
Лине думка моя,
Марячи.
Перед очі, задурманені ніччю,
Стає ява - нікуди не зникаючи -
Із отого села -
Незабутнього, у пам'яті
Вже здається згаслого назавжди, -
Тепер же нині зараз -
Одвічного,
Де здається ніколи в юності
Не ступала моя нога,
І від голосу, від тіла
Бронзового
Молодої селянки-дівчини
Не лилося
Свічення, над головою - ореол!..
І від вигадки такої, від неправди,
Лиш хвилинного, скороминаючого
Свідчення сорокавосямирічного
Самому стає смішно, не по собі. Звісно,
З далечі неіснуючої юності
Лине думка
В задурманену голову
Задурманеного:
Бігом безсмысленого століття
Й беззмістовно зрілх
П'ятдесяти літ. І -
Не важчає! На безвітрі
Безмежному,
Під низькими зорями
Усе легшою стає хода, усе
Ближче до тіла піт.
І сліди
У пилу непомітного дня, що
Згасає, згас
Набувають статусу
(В морі з темряви)
Надзвичайно непомітно,
Нещільно в дорозі зітканих... Слід
Залишає в чолі моєму
Ясна реальність
Пережитих літ.
Виростає рік
Місяця - мов нізвідки.
Виходить, кидає ногу
У слід від неї. Зиркнувши,
Останнього пішохода
Веде
У мрійливий,
Здається,
Ще існуючий - десь
Світ.

Твоїх святинь не пам'ятаю я продовження.
Все буде так, як вже не раз було.
Темніння зір, їх в місяці задовження,
Бетон, розбитий гирого, пісок, новеньке ціле
скло.

Пролитий ківш ріки, великі лиха повені.
Трус тверді, що стира висоток доміно.
Розкидані царів кістки, метро - поповнені.
І пара, що повільно повертається з кіно.

Пам'ятник

Гай зробився як плавний жест.
Хтось далеко пішов вплавав.
Плавт кілька масок поклав в пілля...

Герб чомусь врятував країну від голоду й сну.
На острові Лесбос - співпало -
Чергова оргія принесла весну...

Без слів, без стеновань, без напруження жил
Чорний як хрест з-за тріпотливої білизни
Стояв, дивився в обриси обрію.

І слина текла, рука була на мечі.
Чулося як гула мечеть і мулла -
Наче здалеку - благословляв, плутовався, вставляв
слова.

Кров текла. І хрест червонів на плечі.
І гаряча вечірня зоря
Спокутувала гріхи простору й днів.

Шкіра як ремінь дихала
Й напружувалася немовби,
Й здавалося ріка дихала ще тихіш.
Тихо

Скрізь! Як у нього в душі.
Як яструб на лівому плечі.
Немовби мовчазний наказ імперії,
Записаний з його губ шелестів
В білих мовчазних словах,
В білих губах слив.

Вечір, що сколихнув цілком все

Й цілком можна все заперечити.
Й можна заперечити все цілком.
Й красу овечої шкіри без шерсті
Й окремо красу овечої шерсті
Й її плач, її плечі,
Коли вона курила горілиць
Напівутомлена й напів-
Завмерла від любові,
Від утоми,
В любовнім напівсні
На сні

Курила горілиць
Сигарети
Красива, дуже,
Й раптом народила
Навколо вогонь.
Й та, що завмерла навіки.
Й та, чій пам'ятаю плечі.
Й вечір, що перервав
Народжену
Любов,
Що в тілі
Народив вогонь,
Що в сні
Сколихнув усе,
Він спалахнув.

Ранок

Ще ранок.
Ще занадто рано.
Ще не квітнуть тюльпани,
Не горить осока.
Ще ранок.
Ще мовчать
Склянки з часом, кіт
Лиш вже як завше
Перевертається
Із боку на бік.
Ще ранок, ятері
Не збирають ще риб.
Ще занадто рано.
Прокидайся, кохана, хоч,
Зачекай, ще ранок.
Я повторюю - ще
Дуже рано.
Відгукнися, кохана.
Та - мовчить телефон її, моя
Рука ще не бродить по диску,
Ще не дзвонить.
Лиш лунає душа моя, серце
Щемить, до неї лине.
Розумію: ще дуже рано.
Та, послухай, кохана,
Поговорим вві сні тоді
(Раз ще ранок).
Раз нема почуттів,
Поки що пригадаймо
Попередні, старі.
Пригадаймо, мила,
Надзвичайну - столітню - втому;
Чинось доньку чекає ганок
Додому;
Біля тополі
Вітер,
Гуляє в полі;
Через поля
Бреде парубок.
Плачучи, падає в солону!..
Ще ранок.
Ще - спить тому все.
Окрім роси на руці.

В ній, всередині, нагадаю,
Тепер мабуть - завше ранок.
Я чекаю. Кохана! От не раз
Настане знов ранок. Ще.
... Знову серце співає
І мовкнуть сумні пташки.
Лиш щасливі думки приходять
В голову. Ранок.

Паволока

Не міняючи пози, слухняно припавши до стіни,
Слухаючи, піврозкривши уста
Ти продовжуваш себе вести аж на -
І коли повернуться твої дні?
В один кулак зібравши всі сили (в долоню).

Розбудивши дрімаючу пам'ять, лише уламками
скла
Коли вернеться твоя краса?
І прокинеться місяць, місяць тривоги,
Тричі і більше півень прокричить в головах
Тебе і тих, що ти в себе прийняла.

Можливо!
Неможливо тільки одне - віра в любов,
В проминання літ. Звабно шепоче трава,
Й коті роздувають свій крик в міт,
Зойками став струмок, б'ючи по камінцях.
«Тік-так» -- й за глибиною твоїх сердечних ран
Вже ніщо не стоїть (або так здається нам!).

Тільки - вода, вода лється і тане,
Й нові жнива збирає натхненний Аїд.
В Києві теплий й золотоглавий день,
Дні тануть в днях й перелинають в дні, --

Проте сонце закрило щитами своїх променів
Серце твоє й, холодне, відлунне
Усмішкою вже теплою на лиці,

Й усмішка ця передається мені...

Приємно знову нам дивитися на сонце.
Ми знову бачим знизу захід сонця влітку.
Воно засне на вечорових лавах світла.
І ми колись заснемо серед моря квітів.

Ми дихасмо й знову бачим сонце.
Таке безлюддя сонця, тихе до кінця самого.
Таке високе небо і таке глибоке --
Та серед моря квітів засинають люди знову.

Самотнє сонце бачимо, тож привітаймо тихо
Саму печаль, любов, що буде світло в душах.
Таке велике небо! Все ж таки вколисує!..
Те море квітів, де давно поснули люди.

Герасимович 711

1.
Не сумуй! Я тобі
Уже знову дарую всі втрачені дні.
Тут небес тиха синь... збитих,
Зігнаних з шляху й воскреслих
Зірок також плин, -
Що покинуті жінкою.
На глибокому небі човни
Нерухомі, не темні - вони
Не покинуть нікого ніколи, -
Зорі зради мов смерті.
Просто неба вночі і в оселі
Ти згадаєш про мене!
І повір, все, що треба тобі,
То степів чорні сльози і сльози міцні,
Знову дні, знову спогади слів...

2.
Не сумуй! Не вважай!
Вже цвіте, вже відцвів,
Набирає у себе багато води
Урожай чистих зір і безплотних,
Весь глибоко самотній врожай.
На самому ж небесному дні
Аж на дні
Квіти суму, повільні й сумні -
То, мій любий, для тебе!..

3.
Я тобі поверну усі дні
Непорочні та чисті самі.
Не вважай! Тільки синь
Є у світі, синь небес! Та хіба
Всюдисуца краса та самої природи любов!..
Та пречисті в рухливому чорному
Морі чуттів зорі долі! -
Сяє всюди те коло,
Довгих спогадів килим...

4.
Не сумуй, не вважай!..
Там давно вже багато води,
В небесах отих, але ж...
Тільки світла смертельна коса
Залишилась незаїмана там,
Там зосталася начебто очі ясна,
Там немовби і сам немовля
У яслах, в яслах, але ж...
Таке сяйво та сума коса...

5.
Не сумуй, не вважай!..
Ти, о, мій самотній,
Мовби місячне сяйво бездомне!
Бачиш? Зорі над морем опали
І над степом пожовкли...
Чуєш? Зорі на небі далекі,
І також бездомні, глибокі
Місяць, хмари та хори, мов зорі...
Темним хмарам сто років
Всі води - ті хори, ту хворість -

У, над небо повільно-
Повільно нести понад морем...

...Промайнули, в серці лишаючи слід
Від важкої пінної морської води, повз:
Злегка гойднулись рамена, стримано - груди,
У коридорі - містичний, прихований сутінню
зад, - промайнули!..
Й, гадаєте, що багато мені треба? Ні! -
Затишна хата, поле, шпаківня, фасад,
Тонке проміння Феба
Щоби крізь пальці мої уперед-назад. Ви
Гадаєте, що я чомусь не знаю, не вірю,
Не відаю ще й досі, що
Ваше серце належатиме не мені,
Але постійно - комусь? Ні! Тому,
Ви гадаєте, що не втомилась мої легені
Дихати димом цигарки, змоченим
В сльози матері вогкі? Згадуючи профіль
Ваш - мріями марити мрійливими в допотопний
Спосіб? Ні! Але Ви
Гадаєте - надто мені треба
Вас занести до списку своїх жертв:
Дочасно зов'ялих, в різних кінцях
Пам'яті по-різному розкиданих -
Напіврозвалених, спалених, розпростертих -
Мовби розлита олія оливи (колись
То були: пружні дівочі груди)...
Ні! Кажу вкотре - ніде
Нема списків таких!
Лиш в шитках неба
Пливе життя -
Сновидна, смертельна Лета, незримо
Зіщулений світ. В нім
Палаюча вата нечуваних
Умовностей, пересторог, бід. Відчуття
Болю, щастя і злоби...
І знов
Коли рядки лягають
Й відпочиває в безсоннім сні рука,
Думка зіщулюється, строфу вперед
пропускаючи,
Бачу: із завтра, з сьогодні, ізвідусіль
Тягнеться чомусь до мене Ваша рука!

Елегія розлуки

В сні, як завжди, ти перебуваєш незмінна:
Очі, плечі, волосся, груди, таз і коліна,
Талія - все віддає терпким смаком розлуки,
Розлучення, роз'єднання, розриву, наразі -
розпуки -

Мовкне голос мій неглушливий і я опускаю руки,
Щоб, певно, довіку вже не здійнять їх д'горі,
Щоб не покласти на талію, не підійняти ними
чашку - долі,
Долі руки блукатимуть в пошуках твоєї тіні -

Падає сонце, поглянь, на заході. В такт йому
падає листя осіннє.
Падають мрії, думки, надії кудись в «кудись», в
якесь сподівання -
Без сподівання, між тим, живу: лечу кудись від
рання до рання
Знов наступного без усякого насправді бажання -
Залишився на самоті без нічого, ніби без мети.
О, моє Кохання,

Чом ж, чом ж, чом, скажи мені
Залишила мене без усякої - зовсім без звістки:
Ніби небесне тіло - бездумно, безхмарно,
Ніяк продовжусь існувати я і ти
Там, подивись, он там - в хмарах зловісних.

Анталія

Похитуючи задом, стегнами й трохи
Гомілкою колонади, Анталія.
Пасмо (блідоруде) пляжу.
Там - ми з тобою. Відраду
Кожен відразу зустріне в чреві
П'ятисотлітнього ковчегу: Тарсус,
Адана, Іскендерун, Мерсин
Позаду - позаду
Човна любовної туги, човна
Кохань водоспаду,
Mon dernier amour!
Мис Анемур
Палить нічний маяка ладан,
Там, де літає,
Зливаючись з творчими смугами
Феба, вічно вітальне вітає повітря
Затоки Анталії.
Спалює, тіло і душу зливає в миті.
Vita somnium breve. Мов на хвилинку
Виходим - прокинувшись у каюті - на сушу
Палуби. Зраду
Будь-яку забудем, адже
Відраду ми зустрічаємо в вічних
Одне одного очак. Річний
Список відпочиваючих
З сумом диктує турецьке радіо,
Мов богатирів з минулого, суне
Їхня лава із вод. Прополоскавши
Цілунами пахнучий рибою рот,
Ми відвертаємо погляд в бік
Карпатоса, Родоса
Грецьких.
Теминь вечірньо-нічна. Десь
За південний захід відходить
Часу коса. Думаю: «Vita somnium breve.
Вічність, здається, в нас. Завтра, тепер». Нічне
Проміння в теплому морі
Лона людського шукає захист. Тихо
Блякне аж на самому обрії
Сльоза полонянки, невидима з яхти. Вітрило
Посіпується, фіранка. Пропускає
Свіже, ще тепле повітря крізь себе

Ілюмінатор. Вже за північ. Збираю лахи
(Завтра уранці вертається муж в черево яхти!)
І забираюся звідси туди, де закінчу вірша,
Гордо мов Бальтазар.
Мовби цикада, маленька
Нічна комаха, зизить
Анталія з мапи,
Тридцять перший меридіан...

Поетеса (зі Знам'янки)

Ти живеш десь далеко.
Ніхто нічого не знає про тебе. Майже ніде.
У безмежній повітряній ванні степу
Розпростерлись крила-руки твої.
Безвідносне, порожнє, безмежне
Звучання вгорі сонати з неба. Відверто
Щира усмішка твоя
Складається в безкрайї лет.
О, я знаю: десь
Ти живеш. Де Господь з небес як скрізь
Пасе свої небесні луки,
Там цілує хтось тебе в губи.
Потім дочасно цей хтось душу губить,
Рве волосся - вгорі, над самим лобом - коли у
грудах
Твоїх виростає повальне бажання свободи
Не мирської. Не так: аби тільки в ступці товкти
воду,
Філософствуючи про волю.
Ні. Мов дим відчаю воно
Чи звучання вночі вогника сигарети,
Мов сигнальна ракета.
Без нічого. Ніде. Пощо люди,
Коли пишеш сонет! І ніхто
Не бачить тебе, ніхто - всі снять - не чує,
Крім зорі, що постійно і так
Безперервне майбутнє вішує. Окрім
Похмурих каменів, що ніби в сні
Притуляють до губ твоїх свої,
Коли пишеш. І тоді руки
Твої натхненно бігають –
Ніби тонкі звучать струни,
Ніби тонкі нитки розкручуючи,
Розгортаючи в потужні -
Повні звуків - підземні чи наземні труби...
Що ж в цю мить, ніби не чуючи, ти чуєш?
Чи, прокинувшись вранці, відчуєш? - І
В очах твоїх повних веселої гри
Й водночас
Незрозумілої, однак щирої, постійної туги
Світиться: світова гра.

З ночі у ніч
Рухаємось.
Торкаюся твоїх
Примарних пліч,
Торкаю
Корпус твій,

Груди, слезливі
Очі - лиш
Крізь глибокий
Неба сувій, лиш
Крізь простори,
Лиш крізь
Колонади
Безмеж,
Що розділяють нас,
Торкаюся
Твоїх
Незабутньо
Природніх,
Живих вєжд. Лиш
Уві сні, в пам'яті
А чи на мрії коні
Маю можливість,
Можу,
Встигаю
Повторити спільні
Пісні,
Крики,
Слова,
Що виринали
Поміж нас, з нас
В любовний
Час!..
Знаю: цього
Мало!
Єство
Долі клясти,
Гадаю,
Усе одно -
Гріх!..
З ночі
У ніч
Рухаюся
Сам.
Проводжас
Далі, за пляму неясну
Буття
І помежи межі
Життя
І життів
(Ймовірно – всіх
На Землі)
Спомин.
Однак
Звідти, де боги,
З недосяжних гір,
З високих зір
(Навіть з невидимих -
Мов з неясних крапок) -
Лине лише
В'дливий сміх.
Здається. Мовб.

Ніч. Всесвіт. Червона калина.
Козак крізь шпалеру шкребеться, весь в ранах.
А я все пишу про чарівну Галину

І в цьому немає нічого поганого.

Елінізм

- Боги торкнулись мені до руки.
Боги століттям і людям століття
Даються знаки. В квітні на віття
Дерев, у зимиці комах ляже дихання...
Тремтіння моєї руки
Ти, Прометею, відчуєш!..
- Глина століття, ліплення і глина образів
Створює - вже відчуваю на відстані! -
Ряд послідовних створінь. Народження обрисів,
Форм, латаття думок і видінь, чуєш,
Епітемею, в майбутньому як розпростерлися
вже!
Там, де суть передує суті, може, найсуттєвіше
створіння
Й шонайчутливіше - там, там, попереду! Але
Чомусь - відчуваю - здається - Господи! -
Схоже на тінь неживу від тіні!..
- Тінь, котрій не вистачає тіні - з форми
безмовних риб
І, навпаки, тварин, птиць з горлами, що
наповнені голосними,
Створимо, брате, в останню чергу ми. Образ
Людини і дружини її, повної обрисів, з дивним,
Що кликатиме на відстані голосом -
Душу самиці, що майже нічим
Не відрізняється від половини іншої...

Ранок. Земля. Найприємніші видіння
здіймаються з глини,
Рухаючись і переливаючись на сонці,
Барвами всіма земними і неземними в наших
долонях:
Товсті, вщерть наповнені спісом вогняним
Афіни,
Люди на узбережжі висходять. Безсило
Б'ється в підніжжі їхньому піна. Холодні скельця
Погляду богів проводять - ось так, поволі
В темній зимиці життя прокинеться
Розуму. В жасі здригнуться
Стіни. Бігтима воїн.
Письменник пробреде по дорозі -
Ранок крізь шкло шепочеться. При дорозі
Про небуття, розкинувши руки, розповідає
хлопчик, рухається
Колісниця...

Ах, як добре й затишно лежати в хаті на підлозі,
Риси любові пригадуючи чомно,
Серцем бути з нею поруч безперервно, ніби на
сторожі,
Відчуваючи, що сам - такий нікчемний!

Відчуваючи, проте, що неба ледве чутний
шелест,
Наче її посмішка ковза по скроні.
Й як думки, мов риба, що іде на нерест,

Опускаються цілунками в її долоні.

Ось вона стоїть цілунків повна,
Щастям, наче яблуко - життям, наліті очі,
Вся тендітна, ніжна, трепетна і скромна,
Наче не кохана жінка, а кохана доця.

Плач Ярослава

Відмолвився на персах твоїх,
А далі мені світ померк.
Відтремтів я на лоні твоєму,
А далі узяв і заплакав.
Я хворію тобою, кохана,
Не відтепер -
Я про тебе, напевно,
Занадто багато балакав.

Я розказував вітам
І душам померлих богів.
Я розказував сонцю,
Що ніжно тремтіло над дахом.
Я із птаством до тебе полинув,
На руки я сів
І в руках, мов маленька людинка,
Ізнову годину проплакав.
Протужив за тобою, неначе була ти не тут .
Сумував, наче втратив - навіки й єдину.
Так проплаче хіба що далекий сибірський когут
-

Та не хочу йому я дивитись у вічі,
Незнано страшні, - у його середину
Не проникнуть. Так само, як в тебе.
Хоч бачу - ти все іще тут.
Усміхаєшся, пестити,
Тримаєш когось поза руку.
Під сукенкою все ще
Тремтливою птицею глипає пуп,
Що готовий віддатись цілункам.
Та я відчуваю - розлуку!
Вже вона не далеко.
Вже ближча,
Ніж Чистий Четвер.
Наче П'ятниця,
Зболена диха в потилицю, в руку,
Під якою твоя.
Та коли помирасш,
Коли вже помер,
Наостанок обцас
Ти іще раз почувш -
Вона - віддалялася часто,
Тепер - розчиняється в бруку...

Через тисячу зоряних літ

Ти не любиш мене,
Але тебе люблю я.
Через тисячу зоряних літ
Я тебе в обидві щочки цілую.
Я цілую тебе в уста і перса,

У підібгані коліна і саме серце.
Але понад усе я цілую
Твої скам'янілі скроні,
Коли смерть забере нас вже,
Навіть у самого Бога в полоні,
Я кохатиму те!
Незважаючи на рай і пекло
Прокрадеться мій дух до тебе,
Коли легко
Твої руки лежатимуть
В домовині одна на одній.
Я до вуст припаду. Безбожно.
Хоч вони і холодні,
Розцвітуть уста твої
І воскреснуть, злившись
Із тим Сьогодні.
Й, ми двоє, вилетівши
З підземної скрині,
Ніким не ввіймані,
Сплетемося,
Обіймемося,
Нарешті
Обіймами.

Римська фаланга

Скоро-скоро розквітнуть поля,
Над полями красиво пролине птах,
Вітром вирвані, попадають тополя
Розмальований варваром, знову стане музеєм
Рейхстаг.

Я невдовзі буду не сам.
У похід у полоні страшних мрій
Запливу я на чайці козацькій далеко, як сом -
В царство поглядів, рухів, уривків твоїх слів.

Я пірну так глибоко, наче кит.
Об асфальт старі туфлі зітру.
Із кургану, дивись, піднявся останній скит,
Щоб ізнову лягти в почуття, в труну.

І зімну на тобі блузон
(Може, пальців фалангу зімну),
Доторкнуся, як сон, до усіх зон,
Тебе знову і знову визнавши за єдину-одну.

І за першу й останню з Єв...
Як сухий, що м'ясами обріс скелет,
Як скажений, я мчуся назустріч, лев.
Наче римський у пальцях твоїх живе жуком поет.

Сухі пташки Ерота

Оживають сухі пташки.
Студне всередині бочки вода.
Тільки зорі, що розкидані по ній,

Не чекаючи на удари вітрів,
Втікають...

Тільки в'ється в повітрі

Снів голубий дим
Й потихеньку вищувають ліхтарі;
І вогні в вікнах, кличучи до
Найсолодших, як вирій, утіх
Сухо, невпинно, скаржливо гавкають
На самотніх чоловіків...

Я, чекаючи тебе, любий, страшенно втомилася.
Знаєш, весь день такий звабний і світлий,
Такий легколегенний і прудкий, такий довгий,
Такий особливий, обіцяючий втіхи-меди...

...Меди-тіла злипаються.
Ми линемо - невідомо куди.
Як земля, нас приймаючи,
Оживають - видумані - сухі пташки...

Вік

Летять роки.
Один за одним
Пливуть вбік.
В їхньому крилі
Відчувається якась
Потойбічна міць,
Якась холоднеча. Ніц
Попереду. І нам
Залишається іноді
Лиш лягти собі на бік
Й мріяти про те,
Що буде там.
Немов крило орла
Чи заплутані сліди,
Пролинає вік -
Один тут, інший -
Десь там. Завтра
Ми помічасмо,
Що нас нема
На крилі - серце
Стривожено
Зіщулюється,
Зменшується,
Відається
Власним думкам.
Та, через три або два
Дні, помічасм,
Що, мовляв,
Ще далеко не вечір,
Все попереду, мовляв,
Ще воно десь там.
Й притулившись,
Знов і знов
Мов пульсуючи,
До важкого крила орла,
Разом
Подорожуючи,
Спада пелена.
Розширюється в очах
Змах крил.

За каскадом каскад
В душу звалюється
Картин.
За відсутності
Передчуттів,
Зблизька придивляючись
Ми його бачим,
Але не бачим - хто
Він.
Чи вуркочучим голубом
Він
Увіходить
У містечковий костел,
Чи, марнуючись,
Проживе довге життя
Й в тверді
Прахом
Розплетеним
Завмре?

І там, і тоді

Не забудься про неї тоді й тоді й тоді...
Не забудься про неї вночі і вдень.
І все, що завмирало в тобі,
Усе, що несло смерть, все, що несло життя,
Усе, що кривилося, скривлялося тобі в очах,
І все, що брало звуки, брало високі ноти
І на очах росло й завмирало тоді й тоді й тоді,
Брало за душу й поривалося
Вигукнути й закричати --
Пам'ятай про нього там. І там, і тоді.

Давай розпустимо всіх слуг своїх,
Пограємося у косах твоїх,
Де досі грався тільки вітер!

Давай побавимося! Дивлячись, як сходить сонце,
Пограємо волоссям на струнах косих,
Де досі гралися, як боги, роси!

І тільки...

Змовкне в саду коза ота.
Вишня стара від неї спочила,
Розправила плечі отава.
Позавчорашня сльота –
Стежка від неї лише.
Мов дівча, золотава.

В жовтім промінні пирію
Стихне соната соняшних,
Красних не в міру пальців.
Крапкою з космосу серед червоних
Плодів вишень мрію в вітті,
Козою обрізанім. Не уранці.

А тільки солодка шовковиць гниль
Носом зачута і вже забута, -
А тільки марить в степу десь ковил.

А тільки глечиків пара
До чорної призьби,
Немов козаки до стовпа, прикута.

...Тільки: іще підіймається пар
З кружки залізної -
Запахом трав, запахом вимені, запахом бабусі.
І тільки зараз кептар свій вдяга Стожар,
Коником б'ється зоря,
Наче серце у засинаючій вусі.

Плече

Молока кислі зморщок,
Літ змарновані стада...
Пісок зсипається в траву,
Мов зорей пилюга.
Листопад. Мрій про жаливу
Живий пил.
Настане. І крізь сон,
Крізь рій снігів
Всміхнеться сонце, мов масон,
З-поза туману гір.
І зовсім точний - молоко -
Приціл, спрямований з зорі,
Завис, начебто сірко -
Це пил вгорі.
Стає піском зоря,
Туман.
І мов горіх,
Мов заблукалий отаман -
Вода
З-під стріх.
Й ти стрінеш подихом тепло -
Зоря у рот
Встромляє біле-біле шкло
Своїх пустот.
І кульками, неначе ртуть
Тече -
Це губи в щоки тиснуть
Й мнуть плече.

Моя рука
Торкнулася
Вимені.
І молока –
Чудового,
Смачного,
Сніжного –
Вода.
Літа
Цього,
Мов наріжного.
В пісках
Небес
Теж
Ріка.
І голови –
Мосі кози,
Далекого дзвінка –

Торкалась
Дбайлива,
Пробита по центру,
Рука.
І пить
Хотілось
Лише
Із цього
Струмка.

Стріла годинника

Сергію Хавтурі

Мовби мені був другом, завжди сам.
Ти мене щоденно вітав і спасав. Плугом гасав
І у блуканні бездумному гас час.
Здавалось, ми - спільної крові, не розлучить нас.

Але - годинника стрілка в диску, приходить сама
розлука.
Не треба стогнать, землю пискотом тесать!
Розумна вона, вірна собі, мов сука,
Гнать

Палицею її неспороможен ніхто.
І тебе, хто тебе поверне, хто? –
Чиж?..
Уже мовчиш, Сергію, мовчиш...

Жереб

Невже нести найкращий жереб - жити?
Найбільша радість, спостерігши зорі,
Всі як одне за пазуху забрать і полюбити
Ланів повсталі пасма, що жовтаві й неозорі.
Бомжем - найкраща доля - Господу служити!
Блаженні, духом ниці і упалі серцем.
Щасливі, в кого серце є не з криці, з глею,
У кого від нещастя щастям пламеніють лица,
Хто йде вперед в торнаді, хоч не зна стежі цісі.

Чоловік зі степу

Я хотів би бути святим, не можу.
Я хотів би стати рідким, як вода, тотожним
Кожній рисі в твоїх очах, клітині,
В кожному кроці твоїм перебути, у кожній днині.
Щоб сидіть на плечах у тебе птахом,
Пропливти під тобою
Дніпровською жабою
Чи засвітить над дахом.
Я хотів би бути навіть
Не зовсім життям в тобі, тобою:
Слиною спланутою чи ногою,
Хочу бути зрізаним нігтем
В твоїй руці,
Еритроцитом під серцем -
По твоїй душі
Я тоді розтікався б перцем.
Я б тоді нагадав про себе
Навіть під час води ковтанья,
Нагадав би й поміг під час вмивання,

Я би витік і втік у кран назад і сміявся б
Лиш від того, що щойно цілунок мій
По твоїх ковзнув по пальцях...
Непомітно ковзнув,
Ти навіть не відчула б,
Непомітніш ще я
Пробіг би в твоїх скупах.
Я б дощем би упав на щоку, миттю.
В літню спеку єдиною краплею б гепнув
З невимовної блакиті.
Й ти подумала б одне:
Тепло.
Додала б: добре
З чоловіком зі степу.

У степу

В довгій-довгій дорозі до тебе
Не видно землі...
В темряві
Вже не видно лица
Мого. Лише серце саме
До тебе лине
Во ім`я Отця
І Сина!
Лине й лине,
Зливаючись з тентом
Степу. І
Святого Духа
Спитаю я:
Чи побаче світло тепле
Ось це
Випадкове продовження степу
Й що
Лежить поміж мною, обрієм далеким
І нездійсненими бажаннями?
Літо. Тепло-тепло. Нестерпно
Тепло. Далеко зараз
Ти - від мене, від тебе - я. Ще
Поміж нами віддалі просторів
І світла.
Пригадую небо над нами. Пригадую
Як звучала музика жанру «реп», мовби
Виламуючи ребро. Як - лобом -
Ти натиснула в скло... Пригадую
Біле-біле волосся, гостре плече
Твоє, що не хоче ніяк
Прихилитися до мого плеча
В відраді. Вперто. Чи,
Можливо,
Відчуваєш ти, що промова
Моя піввідверта, чи -
Що від мене пахне
Мов від павутини кінцем?
Ні! Потерте
Рухами
Повітря
Свідчить про життя.
Десь. Вічне.
(Хоча жити насправді лишилось
Секунди лічені - до кінця вірша!)

Й залишається лише
Благать Отця,
Щоб продовжив це нестерпне
Почуття-життя
До завмирання душ,
До логічного кінця. Але
Ніч спалила все;
Передчування. Ніч
Спалила все,
Про що нашіптувала
Попередня ніч.
В довгій-довгій дорозі
На шляху до тебе
Згаса кохання мого
Одинока свічка. Це -
Ніч, прокинувшись,
Торкнулась пальцями
Підземних вод...

Fingers

Я пальцями гладжу трубку,
Звідки долинув твій голос.
Тремтять вони, бідолашні,
Наче здатні запам'ятати
Усі слова.
І я наказую пальцям:
Гей-но, свОлото!
Не тремтіть!
Мені й так
Без неї поночі!
Щоночі тремтітимуть, проте, пальці,
Гойдатимуться,
Як вітрила в далеких морях...

...І дотягнуться мої вітрила
Вночі, коли будуть вже не зі мною,
До тебе. Далекими крилами
Донесені в снах,
Простягнуться далі
І, оминувши,
Ніжно погладивши зверху сплячі очі,
Стануть на мить губами
На твоїх губах...

Сорокарічні Ромео і Джульєтта

Я щасливий такий,
Яким не був і Ромео.
Я чуттєвіш від нього
І люблю Джульєтту -
Я своїй Джульєтті
Складаю віршів більше, -
Я є Ромео!

Не шістнадцять нам
І не п'ятнадцять.
Чотирнадцять, мабуть...
(Такі почуття-бо чисті!)
І, здається, не знаєм,
Як цілувація

І беруться ізвідки
Капуста й діти.

О, Джульєтто, без тебе
Проходжу весь
День в нещасті,
І відсотку його не маю.
Щоб не вмер я без тебе,
Відсутньої поруч,
Забезпечено вічність
Кохання нашого
Телефоном
За сумним
За законом.

Телефон, Інтернет
Для закоханого
Проте -
Штучна нирка.
І кисневий балон,
З яким поживем
Тимчасово!
Бо Ромео
Потрібно тебе
Цілувати в нігті
Або в слід від п'яти,
Якою ти щойно
У бік хати
Своїї
Майнула...

Ноктюрн

Заспівай мені пісню спокою,
Музико з мли!..
В нерухомому морі темряви
Із млявої ночі очі. О, noche, я
Відчую, почую твій
Божевільний клич, космічний
Мотив!.. Він залопоче крилами
Мов на вітрі
Біла сорочка білого
Полянина.
Мов полонини
Віддалений мотив, немов
Змахнув рукою, прощаючись,
Один лиш раз млин... Пізніш
Дим ранку здійметься над всім,
Потім. А зараз - достеменно - все
Спить. Півень, люди, що хриплять,
Хороводи зірок, невидимі хати...
І все ж таки
Залопочуть крила колись -
Із далекої мли,
Із того світу.
Звідтіля, де все видно.
Де постійно біліє далеч.
Де здійсмається в небо
Одна лиш галич, де життя
Постійно скорочується, вмить.
Де душа лиш горить

Мов самотня
Одинока свічка безплотна.
Де безтурботного,
Астрального
Кохання плин -
Постійно триваючого,
Надістотного. Де іноді
Струною бринить життя,
Повторюючи одну й ту саму
Мить мов ноту. Де
Плин несуттєвого й одночасно
Істотного. Де
Вже мов добрий знайомий з'являється
Переливання барв вічного спокою.
Інакше кажучи - де
Людина в полоні ясності, в полоні
Безперервно пролинаючих думок,
Постійно відчуваючи їх затишок. Де
Врешті-решт в мить неіснуючого часу,
Блукаючи між просторів,
Сплетених з комет,
Душа опиняється раптом мов на долоні!..
Спиняється і нікуди
Далі тіла не йде...
І - з того світу, де
Розкинулись надзвичайно
Широколісті гілки, з того
Боку планети,
Де не стоять хати,
Й доми
Ще довго будуть
Поверховішими,
Ніж в Європі.
І де поверхові думки
Ще довго будуть
Складовими нації, характерів, держави, звичок,
Лягатимуть істиною незаперечною
На книжкові полицки,
Горить свічка.
Ніч - це там, де
Поки що - ані мене, ані тебе.
Ані уявного страждання, ані справжньої туги
Чи болю. Вужчає її - ночі
Невидима для очей стрічка. Лиш
Блукають, мов заведені,
Люди вслід за добою.
А насправді - за тобою
І за мною вже давно
Багато років тому
Прийшла ця ніч. Вже давно можливо
Покликала за собою.
І вужчає її невидима стрічка.
Час від часу стаючи чимось -
Світлом, контуром, силуетом, днем -
Ніч ще багато днів
Які ти живеш
Пролинаючи
Доба за добою
Залишається тільки лише
Тобою.

Елегія розкиданим

Наступного дня, вельми
рано,
Криваві зорі світ
сповіщають світлом...
Петро
Бориславович, «Слово о
полку Ігоревім»
Може, о, спинися на мить, дух!
Опиши свою красиву путь,
Заплети в довгі коси файних думок рядок! -
Уже по суші круглим оком іде ртуть -
Спалах, і спалах рук,
Заплітання ніг, рай думок
У гаю злилися, в аріях птиць,
Як у ваннах думок
Білі, тривожні звуки конають.
Конай же, дух.
Купай тіло в тривожних
Спалахах крильць мух.
Може, тебе любить хтось.
Може, хтось скаже слово услід -
Кандід і кит, і пітерборейський вітр,
Спалахом ока йдуть у танок -
Відвідають Тібр, заснуть у Дельфах,
Встануть птахи із теплих, погідних країв
(Рідних до безмежжя нам!),
До нас прийдуть.
В примружених очах -
Жмут коноплі, підготовка коней в похід -
Схід і Захід, сон і рід.
Рівнина мозку хвилюється
І хвилюються моря.
Й Колумб не чує
Де є земля, де зоря.
Де заобрій встає над ним
Й свої сіті плете
Й пускає дим пароплав
Уже в інших світах.
Й берегом мрії чужа дитина йде
Й спускається за обрій
Й не баче вже її Батько-ніч.
Й свічку краси несе Схід.
Й завмирає серце - Захід
Східцями й біля своїх колон
Коліна преклонив -
Й плаче чи п'є -
Ніхто, ніхто - шелест сліпих полонин!
Й десна криваві показує негр всім,
Й косо б дивився на вас,
Й коси - вона на Десні,
Й косять комбайни під спів культур,
Й соки дерева випускають в землю як шприц,
Й за хмарами Один завмер -
Захлинувся би, мабуть, втонув в дощах,
Й кожна нова скульптура
Несе своє тіло худе й різке
Й точно, як серп,
Й сьогодні день - вся Європа в плащах.

І коли би танок той не завмер,
Й коли би він гроші вчасно приніс (в кабак),
Не взяв би її до себе Бог,
Не розкрив би очі Амура
Розгніваний Вах!-
Сам, палицю з собою захопив,
Один дивак – йшов з полонин,
Безперервно він захищавсь,
Захищав щось
В чарах вина, в випарах ртуті від собак,-
А вони й хмари і дощ за ним йшли,
Й лягали квітами у полях,
І він лягав на них,
Якийсь покинутий бог
(З Вахових друзів,
Гінець Перуна в степах)
Гнав із маку сумний бензин
Й лякав дітей,
По вікнах ходив,
По офісах багатих,
Багатобраних як світ богів,
Наводив суцільний,
Німий, як багнет, жах!-
Й коли у мозку зацвів жасмин,
Й слъози у духа стали на очах,
Й коли гойднулась свідомість як дим,
Як млин на митниці стало тихо в словах.
В садах прокинувся жаль, що спав,
Й болями гнаний розум застиг в дротах,
З мли виплав берлінський хаос сорокових й
застиг.
Й бджолам сорока пробила строк молитв,
Й борг свій раптом приніс в Афіни аллах.
Й мертвий араб встав,
Й взяв раптом за зябри його негр
(Страшний, як хамелеон!).
В Вавилоні раптом археологи
Прочитали коротке, крісове слово «Жах».
Й Господь вжахнувся Сина Свого.
Й Січ заховала на воді
Дніпра сум, перину свою.
Й задихнувся шукач перл.
Й кисень з аквалангу його
Піною звився у верх
(Й, кажуть, Посейдон
Зіткнув слово із нього,
А потім, із залишок-крихіток –
«Смерть»!).
Смерд тисячоліть застиг в полях.
Зігнувся старий, зірвав мак,
Понюхав, і вмер бог-
Дажьбог в небесах.
У сліпих очах старий поніс печать цих днів,
Й до нього для чогось якось приїхав із міста син
–
Й довго плакав у нього на плечі,
Й дух його стогнав як птах,
Дух його ніс перл на своєму плечі.
Й мозок його стискався і млів.
Бігли спалахи по очах.

Боги били у вії тисячею стріл.
Тисячі стріли у ньому – хто кого хотів -
Страждання прокинулось в тілі богів.
Страждання покинуло птиць,
Просто померкнувши принцем в дівочих очах! –

О, Борей, нікому не вір,
Ти один правиш струнами
В телеграфних дротах!
О, Борей, голову не опускай,
Прав головами дерев справедливо
Як раніш, як був!
О, Борей, говори – сильна мисль в лице!
О, Борею, дух приспи!
О, Борею, бори у горах
Лагідним жестом грім!
Забудь мене, Мозк, завмри,
Мозк-Борей!.. Скрики русалок,
Скрипи щогл, схлипи вітрил інших богів...

Ваші губи, уста, чоло я бачу
І вашу талію.
Адже вечір, безсонна ніч, ранок
І ніч прощання незабутнього - не забути!
Ледве зорі, дзвін небес, коливання хвіртки і
серця мого
Ридання ви пам'ятаєте, -
Елегантно ви пройшли - за руку тримаючи його
- вперед.
І я пригадав: «плечі... пальто... талія...» Врешті-
решт,
Ритуал завершився, приїзд закінчено, гості
роз'їхались. Геть
З душі ненависть і прокляття!
І - нема, нема чого вимагати смерті його або
вирвати із життя
Мого друга і вашого коханого.
Її - смерті - не минути. Нікому. Не минути мені
його (раптом, десь
Там, категорично ви скажете «Не бути цьому!
Ніколи!»), вам - мене..
«Вас, вмираючи, - тоді скажу я, - вірніш
Не позбутися ваших очей (таких глибоких, як
вода
І як час, що, оточуючи, тече).
І спогадів про те як скрипів (мов пізніше сніг від
ходи вашої)
Під вами стілець - мені не забути.
Цього всього - не забути..
Тоді ж все було інакше ніж тепер, потім, завжди.
Ви
Слухали, сиділи, дивилися, шукали очима,
Нахилилися вперед,
Або - думкою пугали ген-ген. Але мені
Здавалося, що ми - одні. Одні-єдині в цій
кімнаті,
В світі, в житті -
Людей і землі - одні. (Лічені секунди зустрічі
скапували, спливали,

Танули). Одні-єдині - хвилина хвилин! - що
створені одне
Для одного!
І більш нікого не може бути! Не може
Бути тому, що всі вимерли, навколо -
«Ніколи» безодня...
Й взагалі (нечутно дихає ладо ваш, ласкаво - моя
Дружина, син), ми створені, щоби народжувати
спільних немовлят.
Темрява. Рівчак. Мить взяла вас до себе. Серп
місяця,
Смерть від поїзда - мене...

Обійми скінчаються
Там, де зоря.
Кохання з нами
Розминаючись
Прощається
Там, де земля
Нова.
Пам'ятай же,
Коли постійно
Дихають вітер
І дощ -
Нема тоді обійм
В скверику, в парку,
Взявшись за руки
В прострації
Ходіння площами.
Ще довго
Нема і не буде
Подібного, цього!
Доки
Знов не станемо
Навпроти
Одне одного
Й наскрізь
Протнувши поглядами
Зазирнемо
В надзвичайно
Вірні колись очі -
Доти не буде ні сну,
Ні пам'яті, нічого -
Ні тремтіння рук,
Ні віялом тремтіння
Над човником сексу
Твоїх губ! -
Ні! Здаватиметься обом
Весь цей час
І в усі часи майбутні,
Що - майже нема життя!..
Зім'ято
Стражданнями
Храм,
Іншими
Цілунками
Вибито в нім шкло.
І тільки руки
Простилатимемо

Все ще назустріч
Одне одному. Кожен
Вважатиме власні
Почуття-версії
Недоторканими,
Вічними чомусь. І незворушно
Дивитиметься
З провинною в очах
Вбік,
Не піддаючи в цілому
Все це життя
Сумніву:
Лиш збиваючи пил
Землі внизу,
Лиш толочачи
Жаливу
Власних й чужих
Бід.
І, від бігу цього,
Від гонитви
Крізь віки -
Лиш спадатиме важкий піт
Мовчазно.
Навпаки: дні
Як тільки зможуть
Над нами
Глузуватимуть,
І лягатиме слід
Від усього попереднього і колишнього
Прозоро на землі.
Вважай - німе «зеро», порожнеча в зерні.
Замість цього
Непомітно
Рідитиме, звужуючись
Чоло. В ньому сиве волосся,
Пориваючись вгору,
Безвідносно,
Наче пташка, лишає слід.

Поїзд на Захід

Сумні думки мені навіює ця епоха дощу.
Сумні думки - пріших не придумаш. Нібито ти,
Зраджуючи самій собі,
Плетешся зараз в поїзді невідомо куди:
Склала руки біля вікна, ніби спиш,
Лиш іноді капне на згадку про мене сльоза -
мчиш
Ненавидячи і поїзд, і стуготіння коліс, і сутінь.
Я знаю, що ти не любиш поїздів і тому
Подорож ця була спочатку для тебе – мабуть-
таки
Пекельно неможливою. Однак -
Дощ. Він завиває все хутчіш
І змушує думки
Сплутатися з повіками.
В полоні ж сну
Я з'являюсь весь час тобі
Довершеним, справжнім
І незрадливим, немов вірний мул.
В житті - навпаки, не проминаю жодної

Здійнятої вітром вгору
Сукні. Що ж!
На те й є, мабуть,
Я богами призначений тобі
Муж, щоби ти мучилася,
Й ще тут, на землі,
Горіла в пекельному вогні
Страхітливої смоли зради,
Жахливої душевної муки-
Сутені. Повір - це добре. Бути
Обдуреною за життя краще,
Ніж горіти потім й ревнувати на небесах вже,
За присутності самого Ісуса!..
До того ж - не забувай! – а пріорі
Терпіння зараховується тобі. Й, можливо,
Що під час першого мого обману
Путь ти почала прокладати неблизьку
До захмарного - в який ти навіть і не віриш до
кінця - раю.
На землі ж - усе інакше.
Ходять, сплять, їдять.
Люди
Просто живуть.
Ніби глузуючи з самих себе.
Замислься
(Подумалось мені чомусь.
По шибі продовжує мов пасмо дощу
Стікати каламуті часу),
Чи не ми з тобою
З кожним кроком наступним,
День за днем
Продовжуємо прокладати шлях
Волхвам майбутнім?

Тисяча бджіл

Останній пароплав цілунків
Запливає в гавань
Твої затишної піхви.
На його вітрилах
Напис: добраніч, мила,
Привітна моя гавань,
Яку я так кохаю вчора,
Сьогодні і завтра.
Й навіть тоді,
Коли тебе не знав,
Я безперервно -
В штормах і негодах –
Передчував тебе,
Шукаючи на горизонті, знаючи,
Що лише якась невидима ти –
Гідна втіха вітрилу, що
Надимається,
Ледь відчувши
Легкий подув,
Вітерець запаху
Твого найчистішого
З очікувань -
В білому світлі тіла.
Тіла щонайсвятішого
З блимаючих над поверхнею вод.

Доторкнутися до твого рота,
До пінних грудей,
В шторм
Хвилями твого живота
Ковзнути вниз,
Оминувши небезпечний
Айсберг пупка,
І на його порогах,
Ледь
Порослих лісом
Ледь здригнеться вітрило
І втіхи – ах, якої втіхи! –
Згодом прокотиться Везувій чи грім.
Ось він, останній цілунок, на який
Ти відповіси сміхом
І гуркотом,
Ніагарським водоспадом
Нектару, нанесеним
В піхву
Тисяччю зустрічаючих пароплав
Мертвих – розкиданих
У вчора, сьогодні і завтра,
Та все ще теплих
Цілунків-бджіл.

Ізабелла Белл перед люстром

О дзеркало, скажи мені, навіщо
Влило у мене ти сьогодні стільки вроди?
Скажи, чому ти все-таки тьмяне на тлі, як відчай
Що уночі окутував, немов похмури води?

Скажи: це я? Це хтось? Ніхто це?
Чому, люстерько, ти мовчазне до нестями?
Йому, звичайно, не жилось вже...
То звідки ж в серці, як на сонці, плями?

О люстро, доповіж мені, навіщо
Влило у мене зараз ти зіпсуту воду?
Чому ти - донька сонця, а тьмяніш-таки од
відчаю,
Якому на поталу уночі я віддала свою свободу?

Я йшов крізь сніги через степ, що у вічному інеї.
І кожного з вас, мої діти, тримав на руках.
Я вас притискав до грудей із любов'ю
постійною -
І усмішка щастя диміла у мене крізь лед у губах.

Бубузела

Я люблю слова, людей - гарні, як вони блищать!
Я на сурмі заграю їм – рідна моя, весела!
І назустріч облич заблуканих кинусь мільярдом
щасть,
Ах, душі моєї нестримна лине луна бубузела!

Буде простір відтоді завжди лише окличним,
бетон.

Мов бідон біда прийде – нечиста і невесела.
Але буде звучать щиріш, ніж камінь і вечоровий
фаєтон,
Ця душа – невпинна, набридлива бубузела.

І гаряча, мов привид, невидимість степових
вітрів,
Мов сніги розтане, новими напастями кинеться
на українські села.
Тут і там прокинеться фонтан зі снів.
І безслідно скрапне сльоза у небо, бубузела.

Ця сурма крапкою розчиниться в тобі.
Ти зіб'єш із сукні залишки слів, білих плям і
цяток.
І невимушено, з незворушним виглядом
застигнеш, в журбі
Вечора: не кінець поезії, її початок.

Склея

Земля, що пламеніє.
З неї далеч.
Тепло
Торкається язика.
До мене,
Лапами своїми,
Наче море.
Угору
Хвиль
Хвостатих
Сипле
Недосяжний
Сип.
Тепло згори
Зустрілося
З теплом,
Що знизу.
Весло
Хвали
Твої, Боже,
Лине, -
Маленький павучок
В траві,
В повітрі
Пливає
На килимі
Зі свого.
І ящірка стирчить,
Застигнула
На скелі.
З кори
По дереву
Не довго
Струменіє
Крапля.
І тіла, кинулось
Що з кручі в воду,
Шарф.
Він воду
Намотать

На себе
Не може,
Лише чопик.
Понуро ходить
Збоку,
В краю ока
Бусол,
Жаб
Хтиво
Пасе.
Луна луною
Його кожен
За тим яром
Цокіт.
Заходить
Сонце барв
За обрій.
І все
Оговтане,
Огорнене
Красою.
Красою
Клопоту:
Купання йде.

Вереск вереску. Про дуб могутній,
Що у Ярі у Холоднім обійнявшись з кобзарем –
Із новітнім, батьком Корнієм –

Помежи блискавиць на лютні
Долі виграє в грозу, чаклає,
Витиска сльозу.

Із берези – в банку трьохлітрову, з дівки – в
хустку,
З чоловіка – в кратер шахтних дір.
Вірш про ненависть і про любов до хрускоту
У кістках. Де замість ока в тілі лиш сліди од зір.

Град

Град.
Він розповість тобі все.
Град.
Туск, або туга, чи сум.
Ну хто він?
Гад,
Чи примара з небес, що йде
Шклом.
Те, що було.
Що мине.
Що в мене б`є,
Буцїмто злом.
Град!
О мій друже, мій граде,
Мій гад
Ти,
Такий бажаний
Літка цього.
Дим ти,

Іще не розбитий
На волоски.
Ти, що не стало склом.
І все одно
Гамселиш.
Б`єш і б`єш
Поруч з шибою.
Град. У душі - тіснява,
Втечі від граду крик-страх,
Пінява.
Град
Наздоганяє мене.
І я біжу
Навшпиньки -
Мов балерина,
В шкарпетках самих
Я спішу в град!
Парк цей відвідать,
В якому лежить жах!
Жах, що летить –
Не летить.
Пах
Землі
Дріботить
Жіночки
Каблуком
В брук
В град.

З жахом,
Тихим, ясным,
Я вернусь.
Раптом масна,
Поруч розсипана вона
Враз засміється,
Засне,
Іншою ставши.
Раптом
Крізь шкіру лине
Хороше.
Лишуся я
В град
Сам.

Крапка

Все минуле - неначе в тумані.
Лиш майбутнє в тумані більшому.
Я старію і більш не топлю у скляній
Щастя віршів.

Щастя інших для мене - дим, віники.
Ще мене не змітають задрістю.
Все життя - наче фініки,
Несмачне, зате справжнє.

Хоч нелюбє - зате з блукання присмаком.
Із ходінням як тінь і тихіш від тіні.
Я люблю його, правда, але не беру приступом.
У мені всі пощезли хотіння.

Всі коріння, що з мене висотались
У розетки встромились поезії напругою, -
Ах, забулись вони, неначе вимелись -
І любов із наругою

Вже побрались в мені, повисли паклею.
Що без соку, те радує: життя - медом.
Бо нарешті, по юності, стало воно крапкою,
Зледенілим, як погляд у небо, та теплим пледом.

Срібний вірш

Твоя ніжність нікому іще не була так потрібна,
Як рука, яка повна води. В ній срібло.
Мерехтить і сюди, і туди простір.
Мерехтиш крізь те марево спек також ти.

Затягнувся у теплий светр: наступа ніч.
Тихо, ніжним і срібним своїм говориш:
добраніч.
І пролинувши простором, також що повен
срібла,
Опадаєш, опадаєш дощем дрібним.

Срібний вірш висихає на сонці. Сріблить
Скроні, вкриті нічним плащем віри,
Вкриті запахом теплих минулих стріч думки,
Що за душу хапала і досі тебе хрумка.

І тоді голова - тимчасова втулка мозку -
Раптом д`горі здіймається, б`є в небеса, в дошку.
І ти трошки схвильований. Угорі, як завше,
Колиса літніх зір тебе срібна зампа.

Причалу Пако

(пам'яті Юрія Покальчука)

Він не став,
Ніби, Буддою.
І ніким із нас.
Майже ніким.
Не став.
Він помер
Майже вчора
І сльози текли
В багатьох,
І чомусь
Як самі мов собою
Зціпеніли
Тоді-було
Скули
В мене,
Знепритомнів
Льох серця -
Бо так запахло
Цвілими квітами,
Український мій похороне,
Тризни цвіте духмяний мій,
Непривітний.
Все висить
Він -

Проминаючи
Кадрами
Понад мурами -
Десь,
В кудись,
Мов загублений.
Бороди його
Чорний і ніжний портал,
Всі слова недомовлені,
Не досказані почуття:
Відчуття
України
У мовленні,
І в тонкій,
Наче нитка,
В іспанській
Борідці
Буття.
Він
Далеко пішов -
Мов Сервантесом
Пахло
Вчора
В культурі.
Тепер -
Ким?
Чи розпитим
Й забутим,
Хмільним, -
Тим, що ще недопито
І іще
Все ж
Розлито.
Шлях
Пакунками Пако
Колись збитий -
Шлях новими
Паками,
Бульбами мчить
(З того світу триває
Усміх).
Бо нема
у дороги,
Ах, нема
В ній назви
Насправді,
Ні пуття.
Бо сьогодні,
Пригадавши,
Заплакавши
Славним Пако
Ми підемо
Надалі,
Ми згадаємо
Перш за все
Головне:
Колись
Життя.
Він найбільш
Був живучим
І найдовше звучав.

Найщирішим,
Можливо,
Занадто влучним
І твердим
Навіть досі,
У смерті своїй -
Мов причал.
І плечем
До причала,
Мов дитина
До маминої щоки,
Я притиснувся.
Хай сльоза,
Що до Харкова
Разом з гостем
Черговим
Прийде,
Із вокзалу
Вічності
Паком
Пролетить.
І тоді
Хай Юнг Паком,
З «Манчестер Юнайтед»,
Захоплюються
Корейські
Хлопчаки!
Бо у нас,
Українців,
Один лиш
В віки
Є
Задивлений
Пако:
Ось йому
До причалу
Кладемо
Ми сьогодні
Спогадів
Учорапні
Нетлінні
Вінки.

Плед
Ах, як гарно!
Ах, як ясно
Уночі!
- Коли???
Ніч розкаже
Темну казку,
Витягнуту з мли.
І розстелить,
І розстелить
Зір дійки -
Підставляй хутчіше губи -
То летять роки.
То літа твої відходять:
Впала не зоря,
А життя упала чаша -
Митра з кришталю.
Та упала,

Що упасти
Йй ніззя ніяк,
Та що є твоя
Почасти -
Долі, долі
Твій маяк!
Чим тепер
У ніч присвітиш?
Чим світити вдень?
Мо`вінок візьмеш ти квітів
В ніч,
А чи пісень?
Якщо квітів -
То фіялок, -
Як вони горять!!!
На мільярди ніжних скалок
Биті,
Запахи летять!
І коли ідеш у безвість
Поміж скирт ночей,
Цей духмяний ніжний безлад -
Він ясніш очей!
Правда, ну навіщо очі,
Коли, бачиш сам,
В ночі ти –
Неначе прочерк,
Мов її васал.
А вона, цариця, жестом -
Лиш тобі мигне.
Йй затріпоче ночі серце
П'яне, чарівне.
І не ніч уже, не ліва,
Не букет.
Третя ранку.
Півень піва.
Тра на тіло - плед.

Пейзаж

Драстуй, любе моє сонце!
Ти дорогу прокладаєш моїй зінці!
Мов рука простягається вона вперед
Йй лине далі. Йй, там подалі,
Обминаючи полотно залізниць,
Погляд стає усе глибшим і довшим.
Йй ось вже
Очі напиваються з криниці, ось
Погляд намацує долі
Кілька комашок,
Що, понуро схиливши голови,
З немигаючими очима
Незримо
Проповзають добою.
Драстуй, незабутнє моє сонце!
За тобою
Простерлись лише тільки зорі самі.
За тобою - ззаду йй попереду -
Простерлась пора
Така ж золота, як ти,
Людських справ золоті сліди,
Довічні картини

Тремтіння речі на вітрі,
На відстані
Шуми моря.
Йй коли тихо
Я споглядаю тремтіння твого кольору -
Мов промінь,
Невидимий з душі крик
Здіймається йй струменіє
Услід за часу шлейфом.
Услід за добою
Я, в мареннях постійних, посылаю тобі привіт.
Падаю розгарячений у землю,
У твій можливий слід.
- Драстуй, сонце моє! – кажу,
Йй ти знов запалюєшся,
Як і раніш, наді мною.
Нетлінною свічею, піснено
Падає війй піт.

Колискова

Засинайте, птахи,
Засинайте мені --
Скінчився день,
Закрилися квітки.

Засинайте, воли,
Засинайте собі --
Слутився вечір,
Розкрилилась тінь.

Засинайте, діти,
Засинайте їм, матерям --
Схилились таємниці над вами,
Закрилися очі ями.

Засинайте, бджоли,
Засинайте серед своїх --
У чомусь втонули вулики,
Втомилися дні в димах.

Засинайте, корені трави,
Засинайте, в собі замикайтеся -
Вкрилася вічним туманом земля,
Скрилася - тільки біліють акації.

Шахи

Думка над шахівницею.
Швидше від мурахи
В нору. Тіла, хребта - не чуть.
Трем, дріботіння фігурок
У серці; спина моя -
Мовби спина черепахи. Мовби -
Гадається - з усього світу,
З цілої мапи
Хлопці
Грають у шахи,
В шахи, в шахи!..
Граючи в шахи,
Час від часу

На годинника зрять,
П'ють каву,
Охоплюють пальцями
Скроню хору,
Граючи
В шахи...
Ось, із якогось моменту
Голова обімліла,
Впала на бильце крісла.
Що ж, граючи в шахи
Готовий будь до усякого!
Ось, перевозу погляда,
Жінка (видима одна лиш її фігура!)
Підстригає квіти,
Хлопчик
Кудись несе валізу,
Кінь хрипить
І вже вимикається
Світло скрізь.
В місті
Лишаються тіні:
Щойно народжені,
Із усього світу тіні.
Загалом
Лише одне створіння
Маячить,
На землю диха -
Це в місячнім світлі
Усе ще ячить
Шахівниця.
У голові
Плутаються її тіні.
Своєрідні створіння
В ній прокидаються вмиг.
Здається:
Знизу земля в ноги б'є чи
Крізь хребет тремтить.
Списи білих.
Мов насіння
Чорне - чорні.
Сновидіння
Хтось розкидав навкруг,
Під вагу
Мовби підставивши плечі!
Й ось,
У пізнішому,
Дальшому сні,
Десь за північ --
Зваж: ще не співають
Віщі півні
З-поза небес сну! -
Тіні стають фігурами,
Статуюми
(Ще раз нагадає лоб
Броню черепахи!).
Чорні - чорними,
Білі - білими.
Нині і Завтра.
Кожному - всяке.
Ось так: от
Потік повітряний

Проноситься над хатою,
Сіріють стіни, свіжіш
Дихання, валізу
Уламків моди і умонастроїв
Котить жебрак-сізіф - Нині...
Хто ж, хто ж
Так - у лад - встиг
Все поскладати,
Мовби заправивши в постіль
Простираadlo неправдиве, матове?
Мов в шахівницю – думки,
Розум
Хто, хто післав?
В голову -
Чотирикутну майже -
Постійне бажання
Грати, грати, грати?..
Мовби сплав
Мозок,
Що майже заснув.
Імпульс -
Останній пішохід –
Лише
Ще біжить
Уперед трішечки,
Ще трохи - вплав.
Й, поглядом
Зачепившись за сонце,
Став.
Бог -
Не виража його лик
Ні сприйняття, ні люті -
Поздоровляє гравця
З найважливішим
Успіхом!
Бог
Прибира коробку. Тебе
Знайшовши під ліжком -
Стареньку, забуту фігуру
Без усміху.
В гробницю
До інших
Поклав,
Щухлядою луснувши!..

Зимова криця

Мене оточують знаки,
Мене оточують знаки ніби птиці,
Мене оточують знаки:
Мовні, стабільні одиниці.

Заліпило обличчя прапором --
Слова, мов птиці.
І от я звертаюсь до тебе раптом
Льодяним словом, з небес, з блакитної криці.

І знову і знову напиваюся
Все того ж - мови,
Нічної словесної хурделиці.
Знов і знов воно готове

Вилетіти - слово, життя, фонема,
Іскриться!
Ні, не слід запитувати
Й в очі тому, кого запитуєш, дивиться:

Він покритий пеленою
Від самого початку
Того, що одвічно сниться
Нам.

Темним відбитком ми пропливасмо ще і ще
Перед сном, який ніколи, ніколи
Нам не додивиться.

Годі!
Сніг лізе межі очі й колить.
Колить, мов спиця.

Несправдане кохання

Я бачу наприкінці тунелю твою мимовільну тінь.
Ніби ти мене зогріваш. Ніби ні.
Ніби стелиться думка.
Стелиться, стелиться.
Ліхтариком в ці морозні, холодні дні.
Пам'яташ, як я тебе помітив увечері?
Наближаюсь. Наближаюсь.
Через сутінь тунелю. Повз людей,
Зайнятих собою, наближаюсь.
Не хитаючись. Перегортаючи
Кожен відтінок світла на шляху. Прямо, з путі
Не збиваючись, наближаюсь до тебе.
А в самого не в печінці - на серці -
В грудях - марення тісні і неясні.
Й взагалі... Ще раз, як завжди, ранок
Або день зустрічі пропливає,
Коли ти теж стоїш із кимось на пероні.
Напівусмішка. Лише напівусмішка
Крізь стулені і філіртуючі з іншим вуста.
Трохи сорому, що мене, поета, мовляв, зустріла
не там.
Що кожна із випадкових зустрічей
Не в той, коли треба, час. Та...
Оточений, ніби курявою, людством
Багатоликим всюдисущим,
І я відповідаю вряди-годи
Подібною монетою.
В холодні крижані дні
Ми наскрізно окутані зимою і її сніжинками
І Різдом і Дідами Морозами
Так, що аж подих не переводиться.
Так, що аж нічого вже й не хочеться.
Так, що аж ну ніяк не могло бути так, як треба.
І, насамкінець (мимохить) вигукнути хочеться:
-А могло бути так -
Я не просто допомагаю зійти зі щойно
прибулого поїзда,
А постійно, в безперервних любовщах, крізь
натовп,

Мокрі вікна, повз мороз, ліхтарі й інші
Тебе проводжаю у Кудись.
І звертаюся до тебе частіш від інших -
То із реченнями, то з запитаннями,
І нерідко в бесіді плечем своїм до плеча
притискаюся,
Намагаючись відгадати не народжене ще в тобі...
...А насправді, якимось замерзаємо ще більше.

Осінь

Поки йде дощ, сплять дні.
Поки я щось не розумію,
Вітер несе мені її
Й вже без вітрів застигає місто.
Вмира, в кроках кольорів, кольорових прапорів.
Й ліхтарі несуть смерть словам
Й затихають кроки закоханих там і там.
І там, де площа розпустила віти дерев
Як зморшки на лиці зима,
З очей іде червоне світло,
Грудям ввижаються слова
Й спрощується зміст ходу подій що за рік,
І завмирають в неї на колінах дні,
Й на виході з метро
Вітер несе мені її.
І дощ квапливо б'є у вікна, вибиває в такт.
У такт того, як тілом млюсть,
Осіній дощ.
Осіній дощ.

Як і раніш

...Подивися в майбутнє
Очима, повними сліз!
Я знову сам-один.
Хвиля по хвилі
Тануть дні.
Віра в святе,
Вже притаманна
Європі, Азії,
Матері, слову,
Життю на вітрилах
Старих експедицій
Нових кораблів,
Або - сонет
Тривожної дійсності,
Сонет
Наближення смерті,
Забуте в очах
Й проколоті часом
Краєвиди.
Й знов підіймається
День над усім.
Чорними-чорними
Віями
Дихає
Тіло землі.
Заспокоївши
Тремтіння лап,
Очима очей
Збирає

Нектар майбутнього
Й несе далі,
Уперед й назад бджола --
І йде
Хід
Життя людей,
Плин.
Й знов опадає пил.
Навколо дримає
Усе й спить.
Усе-таки
(Як і раніш)
Зоря
Зорями й міфами
Запалає уночі па воді.
Sic.

Уяви собі:
Беру тебе на руки
І несучи всім світам -
Крізь звуки,
Мерехтливі поля
І блукання
Вночі мелодій,
Розглядаю плечі
Мерщій,
Руки,
Що блукають
Без перстнів поки що,
На свободі.
І волосся тріпоче твоє,
Тремтять стегна,
По землі волочиться
Хвіст часу,
Завмира небо,
Маячить. Розуміючи,
Що ти - гасло,
Не сама любов -
Сплелась з часом,
Тісно-тісно переплелась
З іншими, з їх законом,
Залишаю тебе,
Втікаючи мерщій
Й залишаючи позаду
Не прокльони,
А співаючи
Про те, якою ти
Мала б бути,
Я кидаюся під
Нічний вагон,
Навік
Розірвавши
Земні пути.

Новорічна поема

1.
Головне, що світ не змінився.
Щоби там не було,
Щоби не писали,

Не говорили -
Наче води і ріки не міняли своїх русел...
Плаче -- в захмарному небі,
В самому обрії - бусол
З дитинства!..
Ніби ніколи не танули весняні
Сніги. Й не капали
Сльози з очей
При несподіваній зустрічі
З давньою знайомою,
Що покинула нас, цей
Материк.
З вуст
У гнівливій людини -
Ніби ніколи не текла слізна.
Наче - Боже, не гнівайсь! -
Ніколи не було книг!..
Здається:
Згасаючий панцир річний
Падає вниз. Й знов
До колін прилипає його луска.
Здається,
Так ми ізвідси вирушаємо
Коляями черговими
Стезою невгамовних днів далі:
Поетизуючи власну згубу, кажучи
«Казка», «історія», «сон», ще щось --
Скинута в небуття,
Розкидане в пам'яті, за життя
Не вгадане, чи, мов сміття,
Розтрешене, розпорошене. Ніби
Не окутувало колись, в якомусь із життів, ось це
Біле, бліде мов обличчя, нині мертве поле
Полум'ям, зрячим немовби з глибин,
Зранену насмерть душу...

2.

Дихаю.
Вчора, завтра, тепер.
Ніби картини лягають на скло.
Мовби безпомічне, скинуте з небес теля
Я живу, щоб
Тільки - так собі, так, наче
Перевірити, що я живу!
Там. Або ж - не там. Ні! Тут.
В тілі об'єктивної луски.
В тілі об'єктивного дня і «я».
В тілі того, що є болем і раним -
Щоби це не було!..
Або - хіба десь інде,
В іншому якомусь часі, місці.
...І з кожним словом,
Промовленим у майбутньому,
Світання народжується
І змахи моїх легких крил.
Політ душі - як політ золотих бджіл,
Що в пісні - в якійсь тужній -
Прилинули. Втовлено: кроки
Сусідів разом із проповзанням в екрані
Тіней, людських лобзань, вітання. Немов
Вже минулий міф про закінчення,

Про Новий рік,
Слово.
Прилипає до серця. Завмираючи
Як розплавлений метал, як поранений змії.
На мить лише... Й,
Мовби гарячий ніж, лишається
В відкритій рані помираючого.
Що ж! – це, усього лише,
Проходячи крізь
Спінтілі бетон і вікна
Гаряча глина майбутнього
Вже відмираючи
На світанку 1-го числа,
Масна
Відповідає піврухом,
Півжестом
Теплій міді
Проминаючого.
Десь там,
За рубіжками
Нового року
Відтворюючи, відбиваючи
В дзеркалі тьмяного шкла
Нову людину -
Нові цілунки, зустрічі,
В ліжку гострі сухі лікті,
Запах ества.

День упирається в день.
Холодно очі свої я опустив до землі.
Ясно, шосту вже за цю ніч симфонію
Грає мені на скрипці Господь.
Двічі переплавивши майдан,
Ти промайнула в строфі.
Тому пізніше, не пробачивши нам,
Вибачив все-таки настирливість
Наших почуттів, стрибки одне на
Одного, надокучливі слова.
День упирається в день
І відлітає весна,
Криками гострих крил
Опроменивши сади,
Опустивши мене - знесиленого - на діл.
В губи поклавши нектар
Невмирущих вже,
Невпинно лагідних слів --
Їх шепотітиму тобі
З-під ріллі,
Перемайнувши пізніше в блакить
З, ніби твій одяг,
Нижних, м'яких
Губ землі...

Прогулюється містами вогке світло,
Його притихлі пальці нам линуць
Білими й чорними впадинами
На тлі зорі, яку ховає жалюзі.
Навмисно як довго довжигь ніч себе!
Змішались сльози в глеці з молоком

(Немов дорога по дощу ховає сліди,
Скрізь біле покривало...) Цятки зір
На небі. Мов чорні бджоли
Твою ворсисту квітку
Цілувать летять попарно - вслід світлу
У полі по двос гуляють вітри.
(І срібло чарівно падає в волосся
Дівам...)
І сріберно, чарівно
Пахне-падає волосся дів.

Я сплю на щоглі. Сон мені не йде –
Не могу я ніяк замкнути очі!
Хребет – сосновий мертвий бір внизу шкребє.
І згадую я неясні і геть сліпучі, ніби сонце, очі.

Спокійним море не назвеш. Та корабель пливе.
І вітер дме – сосні сонет шепоче.
А серце, наче чайка в хвилю кидається, зле.
Мов вирвать криком з знімки її груди-рибу
хоче...

Я не знаю, кому і навіщо потрібно
Цю красу скрізь розкидать – мов риба на нерест!
Вона йде звідусюди, горить її срібло,
Не вгава її шелест.

Я не знаю, чому все прекрасніше жити,
Все чудовіші речі і люди стрічати
І тримати долонями д'горі димуюче жито -
Сокровенну печатю

Накладати уранці, од ночі, на гаснучі губи.
Дихать вітром, дерева що кидає об землю.
Цілувати коханих, любити нелюбих.
І постійно очима зі сліпнучим сонцем стрічатися
чемно...

Я підіймусь й дивлюся на сніги.
Удалеч, на качок –
По тих тече одна ріка журби.

Заковані у сиризну ідуть в степах вовки.
Я підіймаюся, дивлюся – скрізь сніги
І млин.

Я розірвусь на менші ще слова, думки –
У оці крига, серце розриває млин,
Тече одна ріка журби.

В очах тече одна ріка журби
(Ці почуття у далеч понести).
Ідуть, бредуть і мнуть сніги вітри.

Запізнення на віче

У ритмах смаглявого,
Начебто авторка техно,

Вернулись апачі...
Сумний із них дехто.
А дехто устиг
Вже Донця зачерпнути...
Звернувшись до решти
Словами застиглого
В мармурі мачо,
Політика марить
Садами і віллами Бучо
(Із бучі ж
Не віє ще вітер:
Ні слів, ні надії...)
Нам лучче
Лишитись такими,
Якими були ще до Горбі.
Аби не було спекулянтів,
Свободи, кохання,
Слів влучних...
Аби такі самі, як предки:
Сліпі і негорді...
Щоб стиха шептати –
Але не молитву,
А завчену фразу із фільму,
Коли косяною ногою не смерть,
А Міронов нам времйя вбиває;
Коли віє вітер із Заходу
Схід же здихає і мліє;
І Брежнев в горілку й охоту
Ховає можливу погорду;
Коли нам на морду
Намордник труда й воздаяння
Надіто -
Він, замість усмішки,
Завжди новорічний;
Коли ще нема ані шлях,
Є вори у законі,
Але не бандити;
Й два метри землі -
Все, що можемо сказати
Про вічне життя і про вічність...
Одначе, немає нічого ніде:
Тільки привид слабкий сталінізму
Здіймається в працях учених -
Працює перо Розенвайна.
Комбайни працюють також:
Та не вперто, а тихо, як мрії
На дні найсолодшого з снів,
Що наснився самому комбайну...
- Епохо, ти де? О доба, ти чия? -
Кричимо ми на площі протестно;
Із прапором бігаєм стиха
Бруківкою, голову в плечі,
Як шаблю у піхви...
Спізнившись на віче,
Ти, мачо, нікчема, -
Лише таргани -
Не українська земля! –
Твоя вічність...